

اداره خاھسی :

قطعه نجشابه بازاری صافعیلر خاندہ ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مطبوعہ :

آریستووولوس دہ خرمسیدیس

'Ασ'Οληα

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΦΡΗΣΙΣ, ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ὁ Γερμανὸς λοχαγὸς ἀεροπόρος
! Schaefer.

Χάρτης τῶν μαχῶν τῆς Ἀνατολικῆς Γαλικίας.

Ὁ Μίγας Δουξ Φρειδερίκος Β'
τῆς Βάδης, ἐπὶ τῇ 60ετηρίδι του.

Γερμανικὰ δυνωρωματικὰ ἔργα ἐν τῷ Ἀνατολικῷ μετώπῳ.

Μνημεῖον μεταλλωρῶχων τοῦ Lens, καταστραφέν ὑπὸ τῶν Ἀγγλων

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΙΩΤΑ ΕΝ

— Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰώτα ἐν ἡ μίᾳ κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου...

Φράσεις πολὺ ἰσχυρά, τολμηρὰ ἴσως, δύναται τις πιθανὸν νὰ ἰσχυρισθῇ, ἢ φράσεις αὕτη τοῦ Ἰησοῦ, τὴν ὁποῖαν ἀπηύθυνε, μεταξὺ ἄλλων, πρὸς τοὺς περὶ Αὐτὸν συνηγμένους μαθητὰς Του.

Ἄφοσ τοῖς εἶπεν, ὅτι εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὅτι δὲν δύναται νὰ κρυθῇ πόλις, κειμένη ἐπάνω ὄρους, ὅτι πρέπει νὰ λάμψῃ τὸ φῶς αὐτῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅτι πρέπει νὰ Τὸν θεωρήσωσιν ὡς συμπληρωτὴν τοῦ νόμου καὶ ὄχι ὡς καταλυτὴν, τοῖς προσέθεσε καὶ τὴν φράσιν ἐκείνην :

—... Ἰώτα ἐν ἡ μίᾳ κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου...

Δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπον νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς φράσεως ταύτης, ἥτις δύναται νὰ παράσχῃ ἡμῖν πολλὰ τὰ διδάγματα.

Ἡ ἐπιστήμη συνείδησε νὰ μᾶς ἐπαναλαμβάνῃ, τὴν ἀλήθειαν, ἄλλως τε, ὅτι οἱ φυσικοὶ νόμοι, οἱ διέποντες τὰ σύμπαντα, εἶναι σταθεροί, ἀσάλευτοι, ἀναλλοίωτοι. Καὶ ἀπόδειξιν φέρει τὴν ἀνθρωπίνην πείραν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην παρατήρησιν.

Ἄλλ' ἂν οὐδεὶς ἀρνῆται τὸ ἀσάλευτον καὶ τὴν αἰωνιότητα τῶν φυσικῶν νόμων, πρέπει, τάχα, νὰ ἀρνηθῇ τὸ ἀσάλευτον καὶ τὴν αἰωνιότητα τῶν ἠθικῶν; Τοῦναντίον μάλιστα ὅπως οἱ φυσικοὶ νόμοι, οἱ διέποντες τὰ σώματα καὶ τὴν ὕλην, ἔχουν ἐπιβληθῇ καὶ κρατοῦσι τοῦ σύμπαντος, τοιοῦτοτρόπως καὶ οἱ ἠθικοὶ νόμοι ἐρείδουσι τὸ κύρος αὐτῶν, διέποντες τὸν ἠθικὸν κόσμον, τὸν κατὰσπαρτον ἐπὶ τοῦ πλανήτου. Ἡ ἰσχύς των εἶναι μεγάλη, τὸ κύρος των ἰσχυρόν, ἢ ἐπιβολὴ των πανσθενής. Μάτην νομίζει τις, ὅτι δύναται νὰ ἐκφυγῇ τὴν φοβεράν, πλὴν δικαίαν τιμωρίαν των. Ὁ παραβάτης των εὐρίσκει ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ παρανομίᾳ πράξει του τὴν τιμωρίαν καὶ, ἂν οὐδὲν βλέμμα δικαστοῦ ἢ ἄλλου ἐντολέως τὸν ἴδῃ, ἢ παράδοσις τοῦ ἠθικοῦ νόμου φέρει ἐν ἑαυτῇ καὶ τὴν ἀνάλογον τιμωρίαν της, μὴ περιοριζομένην μόνον εἰς τὸν πταίστην, ἀλλὰ ἐξικνουμένη καὶ εἰς τὴν ἐπιγιγνομένην γενεάν του.

Ἡ ἀνθρωπίνη παρατήρησις, ἢ διαπιστώσασα τὴν διάρκειαν τῶν φυσικῶν νόμων, δὲν δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὴν αἰωνιότητα καὶ τὸ κύρος τῶν ἠθικῶν, μάτην δὲ θὰ προσπαθῆσῃ νὰ μεταβάλλῃ ἢ παρεκκλίνῃ ἐκ τινος ἐξ αὐτῶν. Ἀπατάται ἀπάτην οἰκτρὰν. Ὡς ὅλα τὰ βαρῆα σώματα πίπτουσι πρὸς τὸ κέντρον τῆς γῆς, ὡς ἡ σφαῖρά μας διαγράφει ἀπὸ αἰῶνων τὴν αὐτὴν τροχίαν της καὶ οὐδεὶς ἐφαντάσθη νὰ ἀναστείλῃ τὴν κορείαν της ταύτην τὴν φυσικὴν, τοιοῦτοτρόπως πάντοτε ἢ ἀρετὴ θὰ ἀμείβεται καὶ ἢ κακία θὰ τιμωρῆται, τὸ καλὸν θὰ ἐπιδραβεύεται καὶ τὸ αἰσχρὸν θὰ εὐρίσκη ἐν τῇ ἐκτελέσει τὴν ποινὴν του τὴν ἀρμόζουσαν. Θεμελιῶδεις ἀρχαὶ τοῦ ἠθικοῦ νόμου, ὡς αἱ τοῦ φυσικοῦ, εἶναι καὶ θὰ διατελοῦν ἀσάλευτοι.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΕΥΚΑΙ

Κάτω ἀπὸ τὸ χλοερὸν μεγαλεῖόν σας ὁ κουρασμένος ταξιδιώτης τῆς ζωῆς θὰ ἔλθῃ καὶ πόλιν νὰ ζητήσῃ τὴν ἡρεμίαν, τὴν γαλήνην, τὴν ἀνάπαυσιν.

Ἰπὸ τὰ βελονατὰ φύλλα σας, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ μάτι μόλις διακρίνει τὸ γαλάζιο χροῖμα τοῦ οὐρανοῦ, ἢ κειραμένη ψυχὴ θὰ ἐπιλασθῇ τὸ βάλουμον τῆς μονώσεως.

Καὶ εἰς τὸ πλεύρον τῶν ρητινωδῶν κορμῶν σας, ἀναμέσον τῶν ὁποίων προβάλλει πλαισιουμένη ἢ θάλασσα, θ' ἀκουμβήσῃ νὰ ξεκουρασθῇ τὸ κατόπιστον σῶμα.

Χαρίσατε ἀφθόνα τὰ δῶρά σας εἰς ἐμείνον, ποῦ ἐρχεται μὲ πόθον νὰ σᾶς τὰ ζητήσῃ.

Χαρίσατέ τα ! Πρὸς σᾶς θὰ ἔλθῃ ἀκείνος, ὁ ὁποῖος ἔχει πικραθῆ πολὺ εἰς τὴν ζωὴν, ἀκείνος, ποῦ ἔπιε τὰ πικρὰ ποτήρια τῶν δοκιμασιῶν τοῦ βίου, ἀκείνος, ποῦ τὰ ἐξηγήτησε μέχρι τρυγός. Εἶναι ὄχρὸς, ἐξηγητημένος, κατάκοπος. Μόλις σῦρει τὸ βῆμα καὶ ἐπιλαλεῖται μελαγχολικῶς τὸν θάνατον.

Ἀφήσατέ τον νὰ κλαύσῃ, νὰ κλαύσῃ πολὺ — τὸ δάκρυ ἀνακουφίζει τὴν καρδίαν—καὶ ἔπειτα ὀρχίσσατε σεις νὰ τοῦ τονίσετε μὲ τὰς χλοερὰς καρδίας σας τὸ γλυκὺ ἔσμα τῆς παρηγορίας. Εἰπήτε του σιγά, μυστικὰ εἰς τὴν ψυχὴν, ὅτι τίποτε δὲν ἔχει ἐξαντλήσει ἀκόμη, καὶ ὅτι καὶ ἡ θλίψις εἶναι κατὶ, το ὁποῖον δὲν εἴμπορεῖ ν' ἀπετραπῇ Ὑψατέ του τὸ βασιλεῖμα κάποιας ἐλπίδος.

Πρὸς σᾶς θὰ πλησιάσῃ ἡ καρδιά, ἡ ὁποία ἡγάπησε πάρα πολὺ ἐδῶ εἰς τὴν γῆν, καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς τώρα οἰμᾶσσει. Θὰ ἐπιδειξῇ εἰς σᾶς τὰς πληγὰς της, τὰς ὁποίας τῆς προῦκασσον ὁ ἐγωϊσμός, ἡ ἀδιαφορία, ἡ περιφρόνησις. Ἀυπηθῆτέ την, πνεύμαί μου, τὴν καρδίαν, ποῦ ἔχει ἀγαπήσει πολὺ. Μὴ φανῆτε σκληραὶ εἰς τὴν ὀδύνην της. Ἐπεισε, τάχα, ἂν ἐφαντάσθη, ὅτι καὶ εἰς τὰ στήθη τῶν ἄλλων ὑπῆρχεν ἡ αὐτὴ θερμὴ, ποῦ ὑπάρχει εἰς τὸ ἴδιόν της; Μὴ ἐμπαίζετε τὰς πληγὰς της. Ἀφήσατε τὰ φύλλα σας νὰ τραγουδήσωσιν τὸ μινύρισμα τῆς συμπαιθείας καὶ εἰπέτε της, ὅτι ὑπάρχει καὶ κατὶ ἄλλο ὑπὲρ τὸν ἔρωτα, ὑπάρχει ἡ ἀκαπάρησις.

Διξαστέ της τότε καὶ σεις τὰς πληγὰς σας, δεῖξαστέ της τὰς τραγίας, ποῦ ἔκομαν ἐπάνω εἰς τοὺς κορμούς σας βαναυσα χέρια, καὶ ὁμοῦ σεις τὰ χέρια αὐτὰ τὰ βέβηλα, τὰ εὐωδιάσατε μὲ τὸ ἄρωμα τῆς ρητινῆς σας.

Θὰ ἔλθῃ πρὸς σᾶς ἀκόμη ὁ ἀδιάφορος. Δὲν ὑπῆρξε τοιαῦτος κύβης ἀπ' ἀρχῆς. Εἶχε τὰ φλογερά του ἰδανικά, ἔγραψε πόθους διαπύρους, εἶχε συλλάβει ὄνειρα τολμηρὰ εἰς τὴν ζωὴν. Πλὴν, εἶδεν ὅλα, ἐν πρὸς ἕν, νὰ καταπίπτου, εἶδε τὴν ἄπειτην ἐκεῖ, ὅπου ἐφαντάζετο τὴν εὐλιχρίνειαν, εἶδε τὸν ἐγωϊσμόν, ὅπου ἀνέμενε τὴν συμπαιθειαν, εἶδε τὴν χθυσμαλότητα τῶν αἰσθημάτων ἐκεῖ, ὅπου ὠνειροπόλησε τὴν ἔξαρσιν. Ἠπατήθη. Καὶ τώρα περιπατεῖ μὲ στήθος κενόν. Βλέπει, ἀλλὰ δὲν διακρίνει τίποτε, ἀκούει καὶ ἀκούει μόνον τὴν ἰδικὴν του φωνήν. Εἶναι ὁ ἀδιάφορος.

Παραλάβετε ὑπὸ τὴν χλοερὰν στέγην σας τὸν ἀνθρώπον αὐτόν. Ὑψατέ του τὸ ἔσμα τῶν χαρμῶν ἰδανικῶν καὶ λικνίσαστέ τον μὲ τὸ ναυούρισμα κάποιας ἰδέας. Εἰπήτε του, ὅτι, ἂν συνήνησεν εἰς τὸ βῆμα του τὴν σαπρίαν, ὑπάρχει ὁμοῦ καὶ τὸ ἄρωμα, ἂν ἐπλήγη ἀπὸ τὰς ἀκάνθας, εὐρίσκονταὶ ὁμοῦ καὶ ῥόδα, ἂν ἡ ἴουσι τὰς παραφωτίας εἰς τὴν ζωὴν, ὑπάρχουσι κάπου κρυμμένα καὶ αἱ ἀρμονίαι της. Ἀνατριπίσατε τὸν κρυμμένον σπινθῆρα,

ποῦ μένει τελευταῖος εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ δὲν ἐβέβηθη ἀκόμη, καὶ μὲ τὴν μετρωμένην σας εὐραν ἀναξογονήσατε τὴν φλόγα τῶν εὐγενῶν ἰδανικῶν...

Θὰ φθάσῃ πρὸς σᾶς καὶ ἡ πενθοῦσα ψυχὴ. Ἔχασε κάποιον φίλτρον, τὸ ὅποσον ἠγάπησεν, ἔχασε μίαν ὑπαρξιν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐβλέπων ἀνευακλικῶς τὴν εὐδαιμονίαν της. Ἄλλοτε δὲν ἐγνώριζε τὴν δυστυχίαν εἰς τὴν ζωὴν, διότι μοιρασμένη δυστυχία εἶναι τὸ καλλίτερον δῶρον τῆς Μοίρας. Τώρα καὶ ἡ εὐτυχία αὐτῆ τὴν βαρύνει, ὅταν δὲν εὐρίσκειται εἰς φίλτρον νὰ τὴν συμπεριόθῃ.

Καὶ τῆς πενθοῦσης ψυχῆς τὰ μάτια εἶναι στεγνὰ πλέον. Ἐστείρευσαν ἀπὸ τὰ τόσα, ποῦ ἔχουσ, δάκρυα καὶ περιφέρεται ἐξαλλος, νομίζουσα, ὅτι ἀκούει τὴν φωνὴν ἐκείνην, ποῦ ἔχασεν, ὅτι βλέπει τὴν φυσιογνωμίαν ἐκείνην, ποῦ ἐθρήνησε.

Ἀφήσατέ την νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν πλάνην της. Εἶναι καὶ αὐτὸ μίᾳ εὐδαιμονίᾳ μεγάλη. Ἡ πλάνη, τοῦλάχιστον, ἀντιμαθιστῆ τὴν εὐτυχίαν καὶ εἶναι κατηραμένος ἐκείνος, ὁ ὁποῖος ἀφαιρεῖ τὴν μίαν, ἐνῶ δὲν εἴμπορεῖ νὰ κερῖσῃ τὴν ἄλλην. Καὶ σεις λυπηθῆτε τὴν πενθοῦσαν ψυχὴν καὶ γενῆτε σεις ἢ ὑπαρξίς, τὴν ὁποῖαν κλαίει, τὸ φίλτρον, τὸ ὁποῖον ἐστειρήθη.

Ἀπὸ σᾶς θὰ παρελάσωσιν καὶ τῶν ἐρωτευμένων αἱ λεγόμενες. Θὰ περάσωσιν πολὺ βιαστικὰ, τόσων, ὅσους δὲν θὰ προφθάσατε νὰ τοῖς εἰπῆτε τίποτα. Δὲν παύσει. Ἔχουσι τὴν ποιήσιν εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὸν διακοσμητικὸν φανὸν εἰς τὸ μάτι. Τὰ βλέπουσι ὅλα ὡραῖα, ὅλα εὐχάριστα, ὅλα τερπνά. Δὲν ἔχουσι τὴν ἀνάγκην σας. Ἐν τούτοις, ἂν καὶ περνοῦν πολὺ γρήγορα ἀπὸ κοντὰ σας, προσέξατε καλὰ τὰς φυσιογνωμίας των, προσπαθήσατε πολὺ νὰ τὰς ἐντυπώσατε καὶ νὰ τὰς ἀνθυμηθῆτε. Θὰ σᾶς χρησιμεύσῃ αὐτό, ὅταν μεθαύριον θὰ τοὺς ἴδετε νὰ ἐρχονται—ὁ καθεὶς χωριστὰ—μὲ μαρμαρένα τὰ πρόσωπα καὶ μὲ τοακιομένους τὰς φυσιογνωμίας. Τότε φερθῆτέ τους ὡς πρὸς παλαιούς γνωστούς. Καὶ εἰπήτε τους, ὅτι καὶ ὁ ἔρως περῆ, ὅταν εἶναι μόνον ἔρως...

Θὰ προσέλθουν πρὸς σᾶς τόσσι καὶ τόσσι, καὶ σεις, πεύκαί μου, χαρίσατε ἀφθόνα τὰ δῶρά σας εἰς ἐκείνους, ποῦ ἐρχονται μὲ πόθον νὰ σᾶς τὰ ζητήσωσιν.

Θ. Κ. Μ.

ΝΕΚΡΗ ΚΑΡΔΙΑ

Κόψτε μου κλάδους ξηρούς τῆς μυρσίνης, φέριτε μου λούλουδα δίχως δροσιά, θέλω νὰ πλέξω στεφάνι ὀδύνης σὴν πεθαμένη μου μαύρη καρδιά.

Πάλι τῆς μοίρας τὸ ἄστοργον χέρι μὴ τῆς ἐνάργεως χέρου πληγῆ πῶς ἡ καρδιά μου ἔδω κάτω νὰ χαλῆ; μὴ δὲν ἐπλέσθη γιὰ πόνοισ σὴ γῆ;

Τώρα σὲ χέρου κρεβάτι ριχμένη, πλεῖσ σὰ αἵματα δίχως πνοή ἄχ! ἡ καρδιά μου γιὰ πάντα θὰ μόνῃ μίσα σὲ σιγήθε μου δίχως ζωή.

Δόστε μου, φίλοι, φιλι νεκρωμένο, γίλιο θανάτου, ἐλπίδα νεκρῆ, μνημα μ' αὐτὰ νὰ ἐνρώσω θλιμμένο, καὶ νὰ ταφῇ ἡ νεκρὴ μου καρδιά.

ΖΩΗ ΜΕΛΑΝΔΙΝΟΥ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Η ισότης είναι καί, το όποιον, και' όλας τας διασημίας των ανθρώπων, δαν δύναται να εύρεθῆ εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἀκόμη και' μεταξύ των μικρῶν παιδιῶν εὐρίσκειται μεγάλος τῆσιν πρὸς ἀνισότητά, ἀφοῦ, όταν εύρεθῶν δύο, ἕνασιν ἐξ αὐτῶν θέλει νὰ ὑποτάξῃ τὸ ἄλλο.

Εἰς τὴν ἑπαυλίαν των Γκωδὲ — πλουσιῶν γαιοκτημόνων — εὐρίσκειται και' μία πτωχὴ οἰκογένεια ἐργατῶν, των ὁποίων τὸ παιδί, ὁ μικρὸς Σωσθένης, ἀγεννήθη τὴν ἰδίαν ἡμέραν μετὸν μικρὸν Ἐδμόνδον. Αἱ δύο οἰκογένειαι ἐθάρρησαν τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὡς ἕνα κρῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ τοὺς συνέδεε περισσότερον, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον και' ἀγαποῦσι ἰδιαιτέρως τὴν οἰκογένειαν τοῦ Σωσθένης.

Ἐν τούτοις, εἰς οἱ γονεῖς διέβλεπον νέους δασμοὺς εἰς τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, ταῦτα ἤρχισαν ἀπὸ πολὺ μικρῆς ἡλικίας νὰ διαπληκίζονται. Ὁ Ἐδμόνδος, και' τοῖς πολὺ μικρῆς ἀκόμη, εἶχε συνείδησιν τῆς καταγωγῆς του και' τοῦ πλοῦτου των γονέων του, και' μεταχειρίζετο τὸν Σωσθένην μόνον διὰ τὴν ἱκανοποίησιν των ἰδιοτροπιῶν του. Ἡ τριακτὴ σιάνεις ἐδημιούργει διχονοίας, τὰς ὁποίας ἐσπευδεν ἐλάττωε νὰ συμβιβᾶσιν οἱ γονεῖς.

Ἐν τούτοις, τὸ πρᾶγμα ἀναλαμβάνεται και' οἱ Γκωδὲ ἐπαύσαν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν των τοὺς γονεῖς τοῦ Σωσθένης, εἰ ὁποῖα περιήλθον εἰς οἰκονομικὰς δυσχεραίας.

Τὰ δύο παιδιὰ ἐροῦνται εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ χωρίου. Εὐρίσκονται εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν, ὁ Σωσθένης ἀπὸ ἐπιμέλειαν, ὁ Ἐδμόνδος, και' τοῖς νωθρῶς και' ἀμελῆς, διότι ἦτο υἱὸς πλουτοῦ. Ἐπρόκειτο νὰ δάσωνται μαζί τὰς τελευταίας των ἐξετάσεις.

Ἡ μητέρα τοῦ Σωσθένης ἤθελε νὰ παρουσιάσῃ τὸ παιδί τῆς ἐνθυμῆσαν ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερα, ἀλλὰ τὰ χρηματικὰ μέσα δὲν τὴν ἐπήρουν. Τὴν νὰ κάμῃ; Ἐγνώριζε νὰ γράψῃ, ἀπῆρην ἐν παντὸν τοῦ συζύγου τῆς, τὸ μεταποίησεν και' τὸ ἔφερεν εἰς τὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ τῆς. Ὑπελείπειτο τὸ σακκάκι.

Δύο ἡμέρας πρὸ των ἐξετάσεων, ἐπῆγεν εἰς τὴν πλησιέστεραν ἐπαρχικὴν πόλιν και' ἐκαί, εἰς τὰ λαϊκὰ καταστήματα των ἐτοιμῶν ἐνδυμάτων, προσεπάθησε νὰ εὕρῃ ἐν εὐθηνῶν και' καλόν. Ὑπελόγησεν ἐν πρὸς τὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ τῆς, τὸ ἀσυμφώνησε και' τὸ ἐπῆρε.

Τὸ βράδυ, όταν ἀπέστρεψε σπιτί, ἀμέσως ἀπρόβλεπε τὸ ἐνδυμα εἰς τὸν Σωσθένην τῆς. Ἀλλὰ τὸ ἐνδυμα ἐκεῖνο δὲν ἤρμοξε διόλου εἰς τὸ σῶμά του. Τὰ μανίκια ἦσαν μεγάλα και' ἡ πλάτη ἐσημάτιζε μίαν ἀκομψή σακκοῦλα τόνον, ποῦ κάποιος ἀπὸ τοὺς γείτονας, ὁ ὁποῖος παρευρίσκειτο, ἐφώναξε μετ' εἰρωνείαν:

— Μ' αὐτό, κυρά μου, εἶναι «ροῦχο καμπούρη»!

— Δὲν πειράζει, ἀπήντησεν ἡ μητέρα μετ' ἰκερίαν τόσον τὸ καλλίτερον, θὰ τοῦ φέρῃ εὐτυχίαν.

Τὸ βράδυ ὅλο τὸ χωριὸν ἐγνώριζε τὸ ἀπεισῶδιον αὐτό, διὰ ὁ Σωσθένης θὰ ἐφοροῦσεν «ἐνδυμα καμπούρη».

Ἦλθεν ἡ ἡμέρα των ἐξετάσεων. Ὁ Σωσθένης δὲν παρουσιάσθη διόλου ἀκομψῶς φορεμένος. Ἡ μητέρα του κατέβαλεν ὅλας τὰς προσποθείας τῆς γὰ τὸ ἐπιδιορθώσῃ καταλλήλως και', ἀν τὸ ἀπεισῶδιον ἐκεῖνο δὲν εἶχε διαδοθῆ, οὐδεὶς θὰ ἀντελαμβάνετο τίποτε.

Ἄλλ' ὁ Ἐδμόνδος εἶχεν ἰδιαιτέρους λόγους νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνῃ παντοῦ:

— Ὁ Σωσθένης μετ' ἐκφῶρα τοῦ καμπούρη!

Εἰς ἡλικίαν εἰκοσιν ἐτῶν ἡ ἐχθρότης των δύο νέων ἤξησε περισσότερον ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὥρας Ἐλβίρας. Τὴν κόρην αὐτὴν μοιραίως τὴν ἠγάπησαν και' οἱ δύο νέοι. Καὶ οἱ δύο προσεπάθησαν νὰ κατακτήσουν τὴν καρδίαν τῆς. Ἡ Ἐλβίρα ἦτο πτωχὴ. Ὁ Σωσθένης τὴν ἠγάπα μετ' ἄσκοπὸν νὰ τὴν κάμῃ γυναῖκά του, ὁ Ἐδμόνδος ὅμως, διὰ νὰ καίξῃ μαζί τῆς Ἄλλ' ἡ Ἐλβίρα ἦτο ἀπειρος και' συνεπάθει περισσότερον

πρὸς τὸν κομποφορεμένον Ἐδμόνδον, παρὰ εἰς τὸν Σωσθένην, ὁ ὁποῖος ἦτο συνεσταλμένος και' δειλός.

Ἡ στρατιωτικὴ θητεία ἀμφοτέρων τοὺς ἐχώρισεν. Μετέβησαν και' οἱ δύο νὰ ὑπηρετήσουν τὴν πατρίδα των, ἀλλὰ, μετὰ παρελθούσιν ἐνὸς ἔτους, ὁ πατήρ τοῦ Ἐδμόνδου ἀποθνήσκει και' μένει ὁ νέος κληρονόμος των πατρικῶν γαιῶν. Ἐπιτυχῶς κἀνει μακρὰν ἀδειαν και' ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἑπαυλίαν.

Ἀνεργάτιστος ὅμως και' ἀργός, ὡς ἦτο, ἐνόμισεν, ὅτι εἰμποροῦσα ν' αὐξήσῃ τὰ πλοῦτη του χωρὶς προσπαθείας. Συνετοίρισθη μετ' ἄποιοι ἀπατεῶνα, ὁ ὁποῖος τοῦ ὑπασχέθη κέρδη μυθικά, στηριζόμενα ἐπὶ δολίαν πρόθεσιν, και' μετ' ὀλίγον εἶδεν ὅλην τὴν περιουσίαν του νὰ χάνεται. Ἡ μητέρα του ἀπέθανεν ἀπὸ λύπην.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν θητείαν του και' ὁ Σωσθένης, και' ἤρχισε νὰ ἐργάζεται.

Ἡ Ἐλβίρα, ἡ ὁποία παρεκολούθησε τὴν κατάπτωσιν τοῦ Ἐδμόνδου και' εἶδε τὸν χαρακτῆρά του, ἐρριψε τὰς προτιμήσεις τῆς εἰς τὸν Σωσθένην. Μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας ἐγένοντο οἱ γάμοι των.

Ὁ Ἐδμόνδος δὲν ἠδύνατο πλέον, πτωχὸς και' ταπεινωμένος, ὡς ἦτο, νὰ μένῃ εἰς τὸ χωριὸν. Ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ μακρὰν, διὰ νὰ ἐργασθῆ και' ν' ἀποζῆ. Ἐν τούτοις, δὲν τὸ κατώρθωσεν.

Ἐνῶ κατέβαιναν ἀπὸ ἕνα δένδρον, πῆσαι και' σπάζει τὴν σπονδυλικὴν του στήλην. Οἱ ἱατροὶ προσεπάθησαν νὰ τὸν σώσουν. Τὸν ἔσωσαν, ἀλλὰ ὁ Ἐδμόνδος εἶχε μείνει κωφός.

Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐργασθῆ, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ φύγῃ και' ἠναγκάσθη νὰ ἀπαιτῆ αὐτός, ὁ υἱὸς των μεγάλων γαιοκτημόνων!

Μίαν ἡμέραν, κατησχυμένος και' περίλυπος, ἐκτύπησε τὴν πόρτα τοῦ Σωσθένης — αἱ παλαιαὶ ἀντιλήλαι εἶχον λησμονηθῆ — και' τοῦ ἀξήτησε κάποιον ροῦχο, διὰ νὰ φερῆσθ.

— Δυσπῶμαι πολὺ, Ἐδμόνδε, τοῦ εἶπεν ἐκεῖνος, μὰ μ' ἐμεῖς εἰμεθα πτωχοὶ, ἔχουμε δ, τι φοροῦμε.

Ἄλλ' ἐνῶ ἔλεγεν αὐτά, ἤνοιξε ταχέως και' ἕνα ἐρμάριον. Ἐκεῖ εὐρίσκει, τυλιγμένον ἐπιμελῶς εἰς πακέτιο, ἕνα σακκάκι.

— Στάσου νὰ ἰδῆς, εἶναι τὸ ροῦχο των ἐξετάσεών μου, εἶπε, ποῦ μοῦ τὸ ἐφύλαξεν ἡ μικροτίσσα ἡ μητέρα. Κρίμα! δὲν θὰ σοῦ κάμῃ!

— Τὸ ἐνθυμασθῆαι... εἶναι τὸ «φόρημα τοῦ καμπούρη». Ἰσα ἴσα, τώρα θὰ μοῦ κάμῃ καλλίτερα!

Και' ἀπεμακρύνθη μετ' ἠσυχνῆν τὴν γάμιν, καταρῶμενος τὴν τύχην των ἀνθρώπων.

(Adrienne Cambry)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΤΟ ΘΕΡΟΣ

Στοῦ θεριστῆ τὴν κάμα, πῶς βαστοῦν τὰ παλληκάρια, στὴ σιερὰ ἀραδιασμένα, μετ' ἡ δρεπάνια, ποῦ λαμποκοποῦν στὸν ἥλιο ἀντίκρου, μέσ' στὸν ἴδρον βουτηγμένα!

Μπροστὰ σ' ἀλύπητο μαχαίρι τὸ σκληρὸ, τὸ κῆμα τὸ ξανθὸ χωνεύει, τὸ κῆμα, ποῦ ἔχει μέσα του ζωὴ — νὰ τὸ χαρῶ — και' πεθαμένα τὰ κορμιά τὰ ζωντανεύει.

Και' πέφτουνε τὰ στάχυα τὰ φτωχὴ κάτω ἀπ' τὸ ἀπονο τὸ χέρι, και' πέφτουν ὀλοένα, προσκυνῶν μπροστὰ σ' ἀλύπητο μαχαίρι.

Ἔτσι και' σὺ! ἀστάχυ ἐγὼ φτωχὸ, μπρὸς στὴ ματιά σου — κοφτερὸ δρεπάνι — χεῖμῶνα — καλοκαῖρι προσκυνῶ, χίλια κορμιάτα μὲ ματιά μὲ κάμει.

Ἐν Μικρῷ Μπικιάλ-μιοῖ.

KIMON MPELALAS

ΣΚΕΨΕΙΣ

✦ Ἐάν ὁ ἀνθρώπος οὐδὲν εἶχεν ἐλάττωμα, δὲν ἤθελε μετὰ τοσαύτης ἡδονῆς παρατηρεῖ τὰ ἑλαττώματα των ἄλλων.

✦ Ταχύτερον σκληρύνεται ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ πλούτῳ ἢ ἐν ᾧ ἐν τῷ βράζοντι ὕδατι.

6 ΦΛΥΑΡΟΣ

— Οὐφ! τὴ φοβερὴ αὐτὴ πληγὴ των συναναστροφῶν, τὸ βλαβερὸν αὐτὸ ἐντομον τῆς κοινωνίας, ποῦ γεμίζει τὸν ἀέρα και' τ' αὐτιά μας μετ' ἰλιχιδυὸς λόγια κούφια και' ἀσυνάρτητα!

Ἄν κάμειτε τὰς σκέψεις αὐτάς, εὐθὺς ὡς ἀναγνώστετε τὸν τίτλον τῆς στήλης αὐτῆς, παρακαλῶ... νὰ μὴ τὴν διαβάσετε. Δὲν θὰ εὐρεθῶμε διόλου σύμφωνοι.

— Ὡστε ὁ φλύαρος;...

— Μάλιστα, ὁ φλύαρος, ὄχι μόνον δὲν εἶναι πληγὴ και' κοινωνικὴ βίασος, ἀλλὰ μία ὑπαρξίς πολὺ χρήσιμος και' εὐεργετικὴ εἰς ὅλους, και' εἰς ἐκεῖνους ἀκόμη, ποῦ τὸν καταρῶνται και' δὲν τὸν ὑποφέρουν. Τί; μήπως δὲν συμφωνεῖτε μαζί μου;

Πολλὰς φορές, βέβαια, κατηράσθητε τὴν βροχὴν, όταν τὴν βλέπετε νὰ πίπτῃ ἐπάνω σας, και' σεις νὰ τύχῃ νὰ ἔχετε πάρει τὸ μπαστοῦνι μαζί σας. Πολλὰς φορές καταρασθήκατε τὴν βροχὴν, όταν σὰς κρατῆ κάτω ἀπὸ κάποιον πρόχειρο στέγασμα και' περιμένετε νὰ περάσῃ.

Τὴν καταρασθήκατε πολλὰς φορές, ἀλλ' οὐδέποτε σὰς πέρασε ἀπὸ τὸν νοῦν νὰ καταργήσετε τὴν ὑπαρξίν τῆς, ἀκόμη και' ἂν ἠμπορούσατε.

Διατί; Διότι εἰμπορεῖ νὰ εἶναι ὀχληρὰ, ἐκνευριστικὴ, κουραστικὴ, μελαγχολικὴ, ἀλλὰ δὲν ξεχνάτε, ὅτι γονιμοποιεῖ, ὅτι σὰς τρέφει.

Και' ὁ φλύαρος εἶναι ὅ,τι ἡ βροχὴ.

Ἐργάζεσθε, ἔχετε ἐργασίαν διὰ δώδεκα ὥρας και' σὰς ὑπολείπονται μόνον πέντε. Εἰθε στενοχωρημένος, ἡ στενοχωρία αὐτὴ σὰς φέρει πονοκέφαλον, δε... ἐμφανίζεται εἰς τὸ γραφεῖόν σας ὁ φλύαρος. Ἐρχεται και' κάθεται, καλοκάθεται μάλιστα, μ' ἕνα τρόπον, ποῦ σὰς λέγει:

— Θὰ μείνω ἐδῶ μὲ ὥρα!

Δὲν μεταχειρίζεται κἀνενα προσοῖμιον διὰ κἀνενα του θέμα. Τὸ παίρνει ὅπως τύχει και' ἀπ' τὰ μαλλιά και' τὸ ἐκτυλίσει.

Ἄν τύχῃ και' σὰς εἶπῃ: — Φίλε μου, ξεύρω πόσον πολυτίμη εἶναι ἡ ὥρα σου, θὰ εἶμαι σύντομος, τότε ἀκριβῶς νὰ τὸν φοβηθῆτε.

Θὰ μείνῃ ἔως στὴν μίαν παρὰ τέταρτον, ἂν ἔλθῃ πρῶτ' ἔως στὰ μεσάνυχτα, ἂν σὰς ἐπισκεφθῆ βράδυ. Τότε ὅλη ἡ ἡμέρα σας χάνεται. Διότι, ὄχι μόνον ὅλας τὰς ὥρας, ποῦ περνᾷ μαζί σας, σὰς τὰς ἀφαιρεῖ, ἀλλὰ και' πολλὰς ἀκόμη ἀπὸ ἐκεῖνας, ποῦ σὰς ἀφίνει, διότι σὰς φέρει σὲ μιά τέτοια κατάστασι νεύρων, ποῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐργασθῆτε γιὰ πολὺ.

— Καὶ αὐτόν, λοιπόν, τὸν τύπον θὰ με ὑπεραπίστετε;

— Διατί ὄχι; ὁ φλύαρος εἶναι ὅ,τι και' ἡ βροχὴ. Μὴ βλέπετε τῆς λάσπης, ποῦ γεμίζει τὸν δρόμον. Καλλίτερα νὰ ρίψετε τὸ βλέμμα εἰς τὰ χωράφια, ποῦ γονιμοποιεῖ.

— Τουλάχιστον νὰ ἔλεγε χρήσιμα και' σοβαρὰ πράγματα;

— Τότε, ἀκριβῶς, δὲν θὰ ἦτο χρήσιμος, τότε θὰ ἔχανε τὴν μοναδικὴν του ἀξίαν, τότε θὰ ἐκούραζεν. Ἄν ἔλεγε χρήσιμα πράγματα, σοβαρὰ, σπουδαῖα πράγματα, ποῦ σὰς ἐνδιαφέρουν, τότε θὰ ἐπέσπα τὴν προσοχὴν σας και' θὰ σὰς ἐκούραζεν. Ἐνῶ τώρα, ποῦ μελετᾶτε ἀγεγραν, σὰς ὀμιλεῖ διὰ τὸ θέατρον, ἐγκύπτει εἰς τὴν ἐρμησίαν κάποιος παλαιοντολογικῆς ἐπιγραφῆς, αὐτὸς σὰς ὀμιλεῖ γιὰ τῆς κοκέτες.

Τί γίνεται τότε; Σὰς σταματᾷ τὴν σκέψιν. Παύετε πλέον νὰ μελετᾶτε και' σὰς ξεκονορᾶτε τὸ πνεῦμα. Ὄταν θὰ φύγῃ, τὸ μυαλό σας θὰ εἶναι ἀκόμη ἀρχετὰ θολό, ἐν τούτοις, μετ' ὀλίγον, όταν περάσῃ ἡ πρώτη σας ζάλη — ἡ λάσπης τῆς πρώτης βροχῆς — τότε θὰ καταλάβετε τί εἶδους εὐεργεσίαν σὰς προσέφεραν.

Ἄχι, φίλοι μου, ὁ φλύαρος ἔχει εἰς τὸν κόσμον τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεώς του, καθὼς ἔχουν ἡ βδέλλης και' ἡ κόρυζης. Συντελεῖ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου!

ΚΑΠΟΙΟΣ

’Ο πρίγκηψ ’Ερρίκος της Πρωσίας, συνομιλών μεθ’ υδραεροπόρων.

’Από τόν ’Ελληνικόν στρατόν. Τηλεγραφηταί.—’Αξιωματικοί του πυροβολικού.— Στρατιώτης της φρουράς.— Πεζοί.— Ίππικόν.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

15 ΙΟΥΛΙΟΥ

’Όταν άκριβώς τό φύλλον αυτό θά κυκλοφορή, ή ανθρωπότης θά διέρχεται μίαν ιστορικήν, μίαν άλησμόνητον ήμέραν: τήν ήμέραν του μοιραίου συνθήματος δια τόν πόλεμον τούτον, ό όποιος, γεννηθείς έκ μικρών, περιέσφιξε πλέον δλόκληρον τόν κόσμον και εξακολουθεί είσέτι, φοβερώτερος είς έντασιν, άγριώτερος είς θυσίας.

Εδύς ώς έκηρύχθη, ή διανοουμένη ψυχή είχε διερωτηθή, πού θά έβαινεν, άρά γε, τό τέλος και όποιος συνεπείας θά ήτο δυνατόν νά παρασύρη, αλλά και ό μελαγχολικώτερος όπτασιαστής του μέλλοντος δέν θά ήδύνατο ποτέ νά φαντασθή ούτε τό μέγεθος των θυσιών, ούτε τό ποσόν της λύσης, άλλ’ ούδέ τήν διάρκειαν.

Και σήμερα έντι, μετά τόσας και τόσας θυσίας, τάς όποιος προσέφερον ή ανθρωπότης είς τόν Σίβαν της καταστροφής, μετά τάς εκατόμβας τάς άμτροτήτους, τάς όποιος άπέλυσεν, σήμερα έντι, όπότε συμπληροῦνται τριετία μακρά άγώνων και μαχών άνηκούστων, και πάλιν τό αυτό ζοφερόν προβάλλει έρώτημα: ’Εως πότε; ’Εως πού;

Δέν υπάρχει άμφιβολία, ότι ή έπαύριον του πολέμου αυτού θά είναι, βεβαίως, δια τήν ανθρωπότητα όλην ή άπαρχή νέας περιόδου, λαμπράς και ποθητής, άλλ’ άκριβώς δια τούτο και ή άνυπομονησία των δοκιμαζομένων λαών έπιτείνεται και ή ειρήνη παρήγορος άντηχεί είς πάντων τά στόματα.

Κλίνομεν τό γόνυ πρό των τάφων των πεσόντων. ’Ομολογοῦμεν τό μέγεθος της θυσίας, τήν όποιαν ύπερ νής ανθρωπότητος προσέφερον δια της ζωής των και εϋχόμεθα, όπως ό θαλάσς της ειρήνης ταχύτατα έπιστέψη τόν κόσμον, ειρήνης διαρκούς, άσαλεύτου και εύδαιμονος.

Ο ΣΤΗΛΟΓΡΑΦΟΣ

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ο ΣΦΟΔΣ

» Σπρώξε τήν πόρτα τήν στενή και χαμηλή του κήπου. ’Ερδα. Εύρίσκεσαι έδώ στο σπίτι του σοφου. Καλώς ώρισες σύ, πού σε φέρνει έδώ μακρυνό ταξίδι, σύ, πού τά πόδια σου έχουν τήν σκόνι μακρυσμένου δρόμου.

» ’Εδώ ό έρωσ δέν έχει έμβει ποτέ. Αύτός, πού κάθεται έδώ μέσα, έχει τήν ηλικία και τήν πείρα, πού του λέγει, ότι κάθε εύτυχία της ζωής είναι ματαιία. Τά βιβλία επάνω είς τό τραπέζι άνοικτά, τό ποτήρι μέσα είς τό χέρι γεμάτο. Νά, αι τέρψεις, πού ποθεί ό σοφός...

» ’Αλλά σύ, ξένε μου, από πού έρχεσαι; Οι τρόποι σου, τό μάτι σου, τό θολωμένο από τό σύννεφο της λύπης, όλα, όλα μου λέγουν, ότι ή καρδιά σου είναι τσακισμένη...

» ’Η καρδιά σου είναι τσακισμένη. ’Ο τοξοφόρος δεός θά σ’ έπληγωσε. Παιδί μου, πιστευσέ με: ό έρωσ είναι μάταιος. Μή αγαπάς!

Μά ό ταξιδιώτης της ζωής, πού σιωπηλά ήκουεν έως τώρα τά λόγια του γέρου, του είπεν:

» ’Εχω τήν καρδιά ματωμένη, διότι αγαπήσα’ αλλά τότε και σύ γιατί κλαίς, σύ, πού δέν έχεις ποτέ αγαπήσει;

Θύμος.

ΕΡΩΣ - ΓΑΜΟΣ - ΓΥΝΑΙΚΕΣ

’Ασφαλώς κόρη, δυσκόλως μεταβάλλεται είς καλήν σύζυγον, δυσκολώτερον δέ άκόμη είς φιλόστοργον μητέρα. ’Εάν υπήρξεν άδιάφορος δια τά παθήματα των άλλων έν τῷ παρελθόντι, δέν είναι φυσικόν είς όλίγον χρόνον νά εύρεθῆ με τήν καρδιαν ύπερκεκλιζουσαν άγάπης και συμπαθείας. Μερικῶ δια τόν έαυτόν της περισσότερον ή δσον δι’ όλον τόν άλλον κόσμον, και δέν δύναται, δέν τῆ έπιτρέπεται νά φροντίξη δια τήν ήσυχίαν και τό καλόν των άλλων, μηδόλως σκεπτομένη, ότι ή φροντίς αύτη τῆ έπιβάλλει προσωπικήν θυσίαν.

Δέν υπάρχει ούτε μία γυνή, δσον ώραία, δσον αγαπημένη και άν είναι, ήτις νά δύναται νά δώση τό έκαιστούν της συγκινήσεως, ήν δίδει είς έν λεπτόν είς τόν σύζυγον, όστις τήν έξέλεξε και πρόκειται νά τῆ άποκαλύψη τόν έρωτά του. Τό πνεύμα μας, ή καρδιά μας, αι αίσθήσεις μας, άπασαι αι δυνάμεις ήμών εύρίσκουσιν έν τῆ πρώτῃ διαχύσει της άγνοούσης αύτης ψυχής, συνάμα δέ και δειλῆς και περιέργου, μίαν τόσον άπόλυτον αίσθησιν, ήτις καταστρέφει πάν τι δέν είναι αύτή. Τόσον ύψηλό ίσταται, ώστε ούδεις δύναται νά τήν φθάση’ τόσον τελεία είναι, ώστε δέν μάς είναι έπιτετραμμένον πλέον νά τήν θαυμάσωμεν δευτέραν φοράν. ’Ο άνήρ, όστις δέν τήν έγνώρισεν και ίσχυρίζεται, ότι ήγάπησεν, είναι τελείως διά γέλια, και άκείνος, όστις έν τῷ γάμῳ νομίζει, ότι δύναται νά κάμη άνευ αύτης, είναι άξιολύπητος, δυστυχής.

Γυνή, ήτις κύριον πόθον είχε νά κρατή όλους τούς άνδρας δούλους πρό των ποδών της, δέν θά άρκεσθῆ με τήν άφοσίωσιν ένός. ’Η οικουγενειακή ζωή θά της φαίνεται άνοστος και άχαρις, πολυ δέ άνοσις θά άνθυμηθῆ μετά πόθου τά παρασμένα: όλην έμείνην τήν ζωήν τήν σφουγγηλήν, όπως τήν νομίζει, τήν θεωρούσα, τήν πολυάσχολον. Και εάν άκόμη είχε τήν θέλησιν, της λείπει όμως, άναντιροήτως, ή δύναμις ν’ άποσπρηθῆ της σηνής του κόσμου, νά ήσυχάση.

ΥΓΙΕΙΝΗ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΟΛΥΜΒΙ

Έν άραιόν άγώνισμα, χρήσιμον και υγιεινόν, είναι, αναμφιβόλως, τó κολύμβι. Η εποχή των θαλασσιών λουτρών, την όποιαν διερχόμεθα, μάς παρέχει την ευκαιρίαν να είπωμέν τινα περί αυτού. Ανατομικώς και φυσιολογικώς, τó κολύμβι είναι υγιεινή άσκησης. Αν παρατηρήσωμεν τās κινήσεις του κολυμβώντος, θα ίδωμεν, ότι όλον τó σώμα λαμβάνει μέρος εις αυτάς. Η προσπάθεια των κνημών και των βραχιόνων κατανέμεται έξ ίσου, και αντίθετως προς την συστολήν των μυών, επέρχεται ή εύρυνσις της άναπνοής. Είναι γνωστόν, ότι μυϊκόν γύμνασμα, έντοπι σμένον εις ώρισμένους τινάς μύς, δηλαδή έξασκούν μέρος μόνον του σώματος, επιφέρει δυσαναλογίαν περί την ανάπτυξιν αυτού και δέν συντελεί εις την γενικήν υγείαν. ήτις άποτελεί την βάση των λειτουργιών της ζωής. Τó κολύμβι, τούτ'αντίον, θέτει εις ταυτόχρονον κίνησιν τά άνώτερα, όσον και τά κατώτερα μέλη του σώματος, και επιρρούνει άμιμητως τās ούσιωδεστεράς δυνάμεις του οργανισμού. Έξ άλλου, τó κολύμβι προκαλεί την άλευθέραν ανάπτυξιν όλου του σώματος. Δέν είναι δέ, καθώς τά άλλα άγώνισματα, προίον της επιβολής του πνεύματος και της θελήσεώς μας επί των μυώνων.

Η Ικανότης περί τó κολυμβήν είναι, ούτως ειπεύν, έμφυτος εις ήμάς' άπόδειξις, ότι εις τά περισσότερα έφη δέν άπαιτείται δι' αυτό ούτε προπαίδευσις, ούτε έξίσκησις. Τó κολύμβι, έξ άλλου, έχει και τούτο τó προσόν: άναπαύει τόν εγκέφαλον και τās νευρικές δυνάμεις. Εις τó άγώνισμα τούτο συνδυάζονται τά στοιχεία των άγωνισμάτων της ταχύτητος και της άντοχής. Και αυτό, διότι άποτελείται από κινήσεις έπαναλαμβανόμενος κατά τó μάλλον ή ήττον ταχείας και εις χρόνον ποικίλλοντα. Η αντίστασις εις τó ύδωρ άποτελεί τó στοιχείον της δυνάμεως. Είναι γνωστοί οί κίνδυνοι, οί προσερχόμενοι από άγωνίσματα τινά, μονομερώς έξασκούντα μέρος τι του σώματος. Δυσανάλογος και άκαταμέριστος μυϊκή προσπάθεια δύναται να επιφέρη βλάβας έσωτερικάς, τά δέ άγωνίσματα, τά καθαρὰ, και μόνον άντοχής, άν ένισχύουν τούς μύς, δέν συντελούν πολύ εις την γενικήν υγείαν. Έκτός τούτου, εις τά άγώνισματα της ταχύτητος, τά όποια εύρύνουν τó στήθος και επιταχύνουν την κυκλοφορίαν του αίματος, άπαιτείται μεγάλη δαπάνη νευρικής προσπάθειας, την όποιαν έπακολουθεί καταπίεσις των εγκεφαλικών κέντρων, δυσμενής προς επανόρθωσιν των εκ της χρήσεως έφθαρμένων ιστιών. Έξ όλων αυτών των παρατηρήσεων προήλθεν ή ανάγκη της συγκαταμίξεως των μόν προς τά δέ. Προς τούτοις, εις τó κολύμβι ή επιρροή του περιέλλοντος είναι σπουδαία. Η δράσις του ύδατος άποδίδει εις τó δέρμα όλην του την Ικανότητα

ώς όργάνου άναπνευστικού και έκκριτικού, και ούτω διευκολύνει την έξαγωγήν των τοξινών, τās όποιās παράγει εις τó σώμα ή καθημερινή συνήθης ζωή μας. αι δέ αντιδράσεις, αι προσερχόμεναι εκ της άλλαγής του στοιχείου και της θερμοκρασίας, ένισχύουν και τονόνουν όλα τά όργανα της κυκλοφορίας και της πέψεως. Έντεινουν και χαλαρούν τούς μυώνας και τά νεύρα, και μάς προκαλούν ένα κόπον εύάριστον. Ψυχολογικώς, τó ύδωρ είναι άνακαιμιστικόν, διότι μάς φέρει την ποικιλίαν, την άναγκαίαν προς Ικανοποίησιν μας, και διότι μάς άποδίδει εις την άπλην και Ισχυράν ζωήν. Τó κολύμβι μάς έξασκαί, διότι μάς κάμνει να αισθανώμεθα όλιγώτερον τās μεταλλαγές της έξωτερικής θερμοκρασίας, μάς συνηθίζει να βλέπωμεν και άποφεύγωμεν τόν κίνδυνον. Όσοι δέν ρίπτονται εις τó νερόν, εκ φόβου μη πνιγώσιν, είναι οί μάλλον άνόητοι. Έν τούτοις, έξ αιτίας όλων τούτων των προσόντων του, πρέπει να κολυμβώμεν με περίσκεψιν και μετριότητα. Όταν τις είναι κουρασμένος σωματικώς, υπερχοπιασμένος πνευματικώς, όταν είναι άσθενής ή αδιάθετος, άντι να ώφεληθῆ από τó κολύμβι, βλάπτεται. Τó κολύμβι συντελεί εις την τελειοποίησιν της υγείας και της δυνάμεώς μας, αλλά και μάς υποχρεώνει να τās προστομάζωμεν δι' αυτό. Και τούτο όμως δέν δύναται, τάχα, να καταλεχθῆ μεταξύ των ευεργετημάτων του; ΓΑΛΗΝΟΣ

ΑΝΤΙ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΟΡΣΕΝ

Όλίγα λέξεις διά τόν κ. Φαρμακίδην. Ο κ. Φαρμακίδης, των χρονογραφημάτων του 'Απ' Όλα', από τινος έγινε πολεμικώτατος. "Αν και τόν φαντάζωμαι — από τó ψευδώνυμόν του βέβαια — να επιχέρ βίλασμα και φάρμακα εις κάθε πληγήν και κάθε καρδίαν, αυτός προσπαθεί να επιχύση φαρμάκια. Και τó προσέργον είναι, ότι ήρχισεν από τās γυναίκας και Ιδιαιτέρως από την στήλην των αυτήν του 'Απ' Όλα', την όποιαν ή Διεύθυνσις της Έπιθεωρήσεως ταύτης εήμενώς ανέθεσεν εις έμέ. Θέλει να επιτεθῆ κατά των γυναικών ο άνθρωπος — έχει βέβαια τινές Ιδιαιτέρους του μυστικού λόγους — και άρχίζει από την γράφουσαν τās γραμμάς ταύτας. Και όταν κάποις θέλη, εύρίσκει πάντοτε πρόχειρον την άφορμήν. Όλοι οί πόλεμοι, και οί μεγαλειότεροι μάλιστα, ειχον την πλέον άσημαντον άφορμήν, και, επί πλέον, παρατηρήθη και τούτο, ότι όσον σπουδαιότερος και φοβερώτερος ήτο ο πόλεμος, τόσο και ή άφορμή του περισσότερον έλαφρά και γελοία. Εις τόν πόλεμόν μας αυτόν, τόν όποιον μάς έκήρυξεν ο κ. Φαρμακίδης, και τού όποιου αι διάφοροι φάσεις και μάχαι θα έξελιχθούν επί των λευκών σελίδων του 'Απ' Όλα', διά να τās μαυρίσουν με χειμάρρους μελάνης, ως άφορμή έδόθη ένας... κορσές. Πρέπει να σπεύσω να έξηγηθῶ. Ο κορσές αυτός, δέν ήτο κορσές μεταχειρισμένος, έστω και μίαν φοράν φορεθείς, δέν εύρέθη ούτε εις τó τουνεύ, ούτε εις κανένα ύποπτον ζυθοπωλείον, ούτε, επί πλέον, εις τó δωμάτιον κάποιου celibataire, διά να εύρουν και πάλιν οί μισογύναι την ευκαιρίαν να καυτηρήσουν τó φθλόν μας επί έλαφρότητι και άναιδεία. Ο κορσές ούτος, δέν έπαιξε τόν ρόλον αυτόν ποτέ, άτλούσιστα διότι δέν ύπηρχε. παρά επάνω εις τó χαρτί. Μόνον, λοιπόν, ή Ιδία έξηρέθισε τόν κ. Φαρμακίδην, τόν Ιπλότην των χρονογραφημάτων του 'Απ' Όλα'. Φαντάζωμαι τί θα τόν έκαμνεν ή πραγματικότης. Άλλοτε, εις την όμηρικην εποχήν, συνήπτοντο μάχαι περί ένα νεκρόν. Οί δύο άντιμαχόμενοι όμιλοι προσπαθούον να νικήσουν ο εις τόν άλλον και έπιπτον πετώματα όλο, άπλούστατα, διά να περιώσουν έν πτώμα. Άργότερον, εις την εποχήν του ρομαντισμού, οί διαπληκτιζομενοι των Ιπποτών περιστρέφοντο περί έν μειδίωμα γυναικείον. Σήμερον, ο μεταξύ μας πόλεμος, περιορίζεται περί ένα κορσέν.

Άλλοτε, οί άνθρωποι ήσαν θεοκρατικώτεροι, κατόπιν έγιναν λεπτότεροι και κατέπεσαν μετά ταύτα εις την πραγματικότητα, εις τόν ρεαλισμόν. Είναι και αυτό σημειον της εποχής. "Εστω, λοιπόν, άφοϋ μάς έκήρυξε τόν πόλεμον ο κ. Φαρμακίδης, άνδροπρεπές είναι — πόσον άντίξοος είναι ή λέξις αυτή, γραφομένη από μίαν γυναίκα! — να τόν άποδεχθώμεν. Τόν άποδέχομαι έξ όνόματος του φύλου μου, τó όποιον ο κ. Φαρμακίδης ανέλαβε να δηλητηριάση, προδίδων πολλήν όγνωμοσύνην, άφοϋ ή γυναίκα τρέφει όλην την άρθογραφίαν του και άνευ αυτής δέν θα εύρισκε τó θέμα ουδ' ενός χρονογραφηματος, έστω με σορείαν επικαιρών εικόναν. Πολύ, μάλιστα, φοβούμαι, ότι και τόν πόλεμον αυτόν, μ' αυτήν την όπισθόδουλον προκαλεῖ άφορμήν. Θέλει να μετατρέψη την στήλην του εις στήλην άνακοινωθέντων. Έν πρώτοις, λέγει, ότι με ζηλεύει. Δέν τόν πιστεύω. Δέν ζηλεύει ποτέ εις άνδρας άληθινός μίαν γυναίκα. Είμπορεί να την αγαπή, να την μισή — και τó μίσος είναι άπότοκον της αγάπης — αλλά να την ζηλεύη; ουδέποτε. Ο άνδρας ζηλεύει μόνον άνδρας, και μάλιστα τούς άνδρας εκείνους, που του άρπάζουν κάτι, που λατρεύει: μίαν γυναίκα π. χ., την δόξαν, τās τιμές, τó χρῆμα. Άλλά δέν ζηλεύει μίαν γυναίκα, ή όποια του είναι άγνωστος και συνεπώς άδιάφορος. "Αν διατηρηῆ άλλα αισθήματα δι' έμέ, δέν τó ξεύρω, άλλ' ως μη γράφω, ότι με ζηλεύει, διότι προδίδεται... Τόν παρακαλώ, επί τη ευκαιρία αυτή, όταν γράφω, να ρίπτω κάπου - κάπου και κάμμιά ματιά εις τόν τέταρτον δάκτυλον του χεριού του. Κάποιος κρίκος χρυσός θα του όμλήση πολύ εύγλωττώτερα από την πένναν μου... "Αλλ' ως αφήσωμεν τās θλιβεράς σκέψεις και ως στραφώμεν άλλοϋ. Τόν πειράζει τó ψευδώνυμόν μου, τόν ένοχλεί, διότι γίνεται πολύς λόγος διά την συνεργάτιδα της στήλης των Κυριών, έφ' δέν γίνεται «κάνας λόγος» διά τόν Ιδιον. "Εχει και έδω άδικον. "Ακούει κάποις μόνον όσα λέγουν οί άλλοι διά τούς άλλους και όχι όσα λέγουν οί άλλοι διά τόν έαυτόν του. "Η, άν τ' άκούση θα είναι ο τελευταίος. Λοιπόν τó Ιδιον έπαθε και ο κ. Φαρμακίδης. "Ηκουσεν όσα λέγουν δι' έμέ και δέν κατώρθωσε ν' άκούση όσα λέγουν δι' εκείνον. Πταίω, άρα γε, έγώ δι' αυτό; "Όσον άφορῆ την ψευδωνυμίαν μου, και έδω δέν πρέπει να με κακίση. Χρειάζεται και άπόδειξις, άφοϋ την χρησιμοποιεί και ο Ιδιος; "Αν δέ χρειάζεται πάντοτε, εις τās πολεμικές επιχειρήσεις χρειάζεται περισσότερο άκόμη. Είναι, ότι ή

προστατευτική προσοπίς, είναι, ότι ή προσοπίς των άπόκρυν. Προσφέρει πολλός ύπηρεσίας αυτή. Πρώτον και κυριώτερον, έφ' δένει τó πρόσωπον, λύει την γλώσσαν εις την γλώσσαν της άληθείας. Χωρίς αυτήν, δέν θα είχαμεν την τόλμην να είποϋμε μερικώς άληθείας, ούτε να τās άκούσωμεν. "Επήγατε βέβαια εις χορόν μετρηφισμένων. Είπατε μου, παρακαλώ, ήκούσατε ποτέ τόσας άληθείας έξω εις την κοινωνίαν, εις τó διάστημα ενός έτους, όσας μέσα εις τόν χορόν εκείνον, κατά τó διάστημα μιᾶς νυκτός; "Αφοϋ, λοιπόν, πρέπει, διά να άκούσωμεν και να είποϋμε μερικώς άληθείας, να φοροϋμε προσοπίδα, ως την φοροϋμε κάθε ήμέραν, άν είναι δυνατόν. "Επειτα, ο κ. Φαρμακίδης κλαίει και όδύρεται διά την κατάργησιν του κορσέ, διά τόν πόλεμον, τόν όποιον ήγειρε κατά του άνθυγιαίνου αυτού φορέματος ή έπιστήμη. Κλαίει, διότι θα χαθῆ μαζί μ' αυτόν τó θέλητρον, ή ποιήσις, ή καλαισθησία. Σε λυπούμαι, άγνωστέ μου φίλε κ. Φαρμακίδη, άν πραγματικώς φρονής όσα σχετικά γράφεις, Σεχνός, λοιπόν, ότι άυταπατάσαι; "Οχι! δέν είναι, ο κορσές, ή δαντέλλες του, ή κορδέλλες του κα' όλα τά άλλα έξαρτήματά του, τά όποια σε γοητεύουν και σε σαγηνεύουν, άλλ' είναι τó θήλυ, ή γυναίκα, ή όποια διδει την ψυχήν και τó θέλητρον εις τόν κορσέν, όπως θα τó έδιδεν εις όποιοδήποτε άλλο πράγμα. Δέν αγαπώμεν, ούτε λατρεύομεν τά πράγματα, αλλά την ψυχήν, που τά έργοποιεί, την ψυχήν, που τά συνέδρασε προς μίαν άνόμησιν. "Αν δέν ύπηρχεν ο κορσές, θα ύπηρχε κάτι άλλο της γυναικείας περιβολής και ζωής, προς τó όποιον θα έστρέφετο ή λατρεία του άνδρός. "Η άρχαιότης δέν έγνωρίζε τόν κορσέν μήπως δι' αυτό ειχεν αγαπήσει όλιγώτερον την γυναίκα; "Οχι, κύριε, έχετε λάθος και είμπορεί να άποδειχθῆ αυτό εύχερέστατα. "Αν, προς στιγμήν, όλαι αι γυναίκες παραιτήσουν τόν κορσέν και τόν οικειοποιηθύν εΐθως οί άνδρες, είπέ μου, φρονείς, ότι θα είναι τόσον θελητικόν και «τροφηλόν» διά σε άντικείμενον, όσον είναι τώρα; θα τόν εκθειάζεις, όπως σήμερα, θα τόν λατρεύεις ή θα τόν συχαίεις και θα τόν άηδιάζεις, καθώς άηδιάζεις την γραβάτα σου τόσον, ώστε ουχι σπανίως, την κακοδέεις; "Αρκεῖ, φίλε μου, να ζῆ ή γυναικεία ψυχή και είναι Ικανή να έξιδανικεύση πολλά πράγματα. Είναι ανάγκη μεταξύ αυτών να είναι και ο κορσές; Αυτά ειχον, κ. Φαρμακίδη, να σου ειπῶ επί του παρόντος και να σ' εύχαριστήσω άν τούτῳ διά την εδμένειον, που ειχες, να μου παραχωρήσης σημερον την σελίδα σου διά την απάντησιν μου. ΙΑΝΘΗ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

ΧΡΥΣΟΣ

ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

48

(συνέχεια από σελ. 446)

Και η Δώρα πλέον, εφ' οπλοίων έτρεχε φαιδρύν, χρωστών, εις την Πόλιν, αυτή, με το βλέμμα έμπαρξ εις την ψυχήν, εσχεδίαζε σχέδια του μέλλοντος, το όποιον ήρχιζεν εδύη άύεσως.

Τά σχέδια άκείνα δέν ήσαν σχέδια των νεανίδων μας, χρωματισμένα με των ελπίδων τάς λόχρους άποχρώσεις και της ετυχίας την γαλανήν άνταύγια, δέν ήσαν σχέδια καρδιάς, δέν ήτο εκτύλιξις προσφιλών όνείρων, αλλά σχέδια ζωής έπιπόνου, πτηνηκωτισμένης, μακράν παντός μειδιήματος, πάσης άνακαυφίσεως.

Η Δώρα ήτο ταχεία εις τάς σκέψεις της, ταχυτέρα και του άεμοπλοίου, εφ' οδ' επέβαινε δι' αυτό, όταν τοϋτο προσήραξεν εις την Γέρουσαν, ή νεάνις με το βλέμμα εϋσταθές διητυθύνθη προς έκείλευσιν του προγράμματος, το όποιον είχε καταστρώσει. Δημηθύνθη προς το μέρος της Σιμπουλά και άπδ' εόν σταθμόν του Σιρκωδέξη έταββίσθη του πρώτου τραίνου.

Μετέβη εις το νεκροταφείον Βαλουκλή, όπου έμεινε νεκρός ο πατήρ της. Εκεί, επί του τάφου του, έκλαυσεν, έδεδήθη, παρακάλεσεν, άλλ' άνασινάχθη, μη παρασυρθείσα εις τους όδυμούς, άνασινάχθη, ώσει άνισχυθείσα από άγνωστον δύναμιν... Έκέστρεψε και μόνη εζήτησε, με το θάρρος πλέον πειραμένης γυναικός, δημιάτιον εις έν ξενοδοχείον.

Κατεγγράφη άκει υπό ψευδώνυμον. Μετέβαλε το όνομά της, διά να μη γνωρισθίη, διά να μη ύπενθυμίξη ουτε εις εαυτήν, ουτε εις τους άλλους, το δράμά της. Και ώνομάσθη Μαρία Βαλίδου.

Την άπαύριον εζύωνησε πολύ πρωί, άλλ', επί τέλους, ήγέρθη μετά ύπνον γαλήνιον, την ήραμίαν του όποίου χαρίζει ή εϋστάθεια των άποφάσεων και ή αυτοπεποίθησις εις ένα σκοπόν της ζωής. Και όταν ήγέρθη, έφρασε μένεις το πρόσωπον τά ίχνη της κοπώσεως και της ψυχικής εϋαντήσεως καταφανή και έκδηλα, άλλ' όπισθεν αυτών κάποια ζωηρά άκτις έτόλμα να ύποψώσκη.

Ήτο ό,τι ή άνατολή ήλίου θαλασρου μετά θυελλώδη νόκτα, ό,τι ή έλπις εϋδίας μετά την καταιγίδα.

Η Δώρα δέν έπραπα να χάνη κικρόν. Τά πάντα δι' αυτήν ήσαν μεμαρτημένα. Έξήλθαν εδύη και μετέβη εις έν τυπογραφείον. Εκεί παρήγγειλεν έκάστον έπισκεπτήρια με λεπτόν πένθιμον περιθώριον τά έπισκεπτήρια έφερον το όνομα: Μαρία Βαλίδου.

Ήτο το όνομα, με το όποιον παρουσιάζετο εις την κοινωνίαν. Ήτο το νέον της όνομα. Έν τούτοις, ήμεις, εφ' όσον μας έπιτρέπει τοϋτο ή εϋιστόρησις των έπιλοίπων έπεισοδίων, θέλομεν την όνομάζει με το πρώτον όνομα, με το όποιον συνεπάθησε την άδικηθείσαν αυτήν ψυχήν ο άναγνωστής.

Εϋόπισσα, λοιπόν, τά έπισκεπτήρια άκείνα και μετά ταϋτα έπεσκέφθη τά γραφεία των έφημερίδων της πόλεως. Εις αυτά κατέθεσε προς δημοσίευσιν έν σημείωμα πανομοιότυπον:

Δεσποινίς μορφωμένη και κατέχουσα ευρωπαϊκάς γλώσσας ζητεί θέσιν εις γραφείον ή κατάστημα. Πληροφορία ταχυδρομικώς εις την διεθυσιν: M. B. Poste Restante, Péra. Απαιτήσεις μέτριαι.

Εις την εποχήν, κατέ την όποιαν συνέβαινον τά γεγονότα ταϋτα, ή γυνή δέν ειχεν εισέλθει τόσον, όσον σήμερα, εις το πραγματικόν στάδιον της ζωής. Δέν άνεφανίζετο, παρά ώ; vanteuse εις τά καταστήματα ή ώς διδασκάλισσα εις τά σχο-

λεία. Αι λοιπά αξιοπρεπέις έργασίαι ήσαν άποκλεισμένοι διά την γυναίκα. Η Δώρα και εις αυτό άκαινοτόμησεν. Είχε την άντίληψιν, ότι ή τιμή και ή αξιοπρέπεια είναι άσχετος με το επάγγελμα και με τον περιορισμόν της γυναικός.

Μία κόρη εμπορεί να μη είναι περιορισμένη δόλου, και όμως να είναι περισσότερο αξιοπρεπέις και τιμία, και εξ άλλου άλλαι, περισώζουσαι κάθε πρόσχημα, να μη διατελοϋσιν εις ύψηλόν επίπεδον ήθικής.

Αφ' έτέρου, δέν ήδύνατο να κόμη και άλλως, από χαρακτήρος δέν ήθελε να είναι παράσιτον οϋδένος. Ήθελε να προσφέρει την εργασίαν της εις όποιον θά της προσέφερε τον άρτον. Και άκριβώς περι του άρτου κυριαστικώς έπρόκειτο.

Η κόρη οϋδένα ειχεν εις τον κόσμον, οϋδένα. Από τους γνωστούς του παλαιού σπιτιού της εις οϋδένα θα κατέφραγε, διότι έγνωρίζεν, ότι μόνον ο εϋευταλισμός και ή ταπεινώσις την άγέμενον έκει. Θα προσπαθήει, μάλιστα, έμμελώς να τους άποφύγη. (άκολουθεί)

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

ΣΟΝΝΕΤΟ

Ανάλαφρα φυσούσε χθές μέσ' στα κλαδιά τ' άγέρι, το μίτωπό μου χάιδευσ, κ' έμει στή μοναξιά μου, για μακρυνά κι' άπόκοσμα κρηφομιλοϋσος μίση και με φωτιά του οϋρανού μου έκαιε την καρδιά μου.

Κ' εγώ, μ' ένα χαμόγελο άπλώνωντας το χέρι, έννοιωθα δύναμι κρηφή να με τραβή από χάμον, κ' εζόριστος σ' αυτή τη γή, σκεπτόμουννα:— Ποιός ξέρει! Ίσως τά άστρα τ' οϋρανού ποθοϋν τη συντροφιά μου...

Καθώς την πέτρα, που άναψη και έροξί' εδω πέρα, άχ! μια βραδυά ο οϋρανός, να κυλισθίη, να σβήση... και που την πήρε ο χημικός για να την αναλύση,

Και στο μουσείο έπειτα την έβλεψαν μια μέρα, έτσι μου έκίτταν την καρδιά, που έγινε κομμάτια... Μην έρωτας ποιός οϋρανός ή ποιά γαλέξια μάτια!...

ΣΤΕΦ. Α. ΠΡΞ.

6

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ

ΜΑΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

(συνέχεια από σελ. 454)

Η νεαρά Αμερικανίς, έπειδή ήθελε να επιστρέψη εις Νέαν Υόρκην, ύπεσχέθη δέκα δολάρια διά το πλοίαριον, το όποιον θα τους μετέφερεν άλλ' ο ζυθαπόλης της ειπεν, ότι με τον καιρόν αυτόν δέν θα ήδύνατο να εύρη ουτε με το δ.πλάσιον ποσόν.

Η Μαίρη έτατραπλκασίασε τον αριθμόν των δολαρίων, ο ζυθοπόλης συνεκινήθη και έπροθυμοποιήθη να φροντίση ο ίδιος. Σιρεφόμενος δέ προς τον Μονταρέ, του ειπεν:

— Αφού ειπθε ο δούλος της κυρίας, σεις φροντίσατε δια τά άλογα, αυτό δέν άφορξ έμένα.

— Τή άληθειά, παρετήρησεν ο Έρρίκος, είναι πολύ προτιμότερον να περνώ ώς δούλος σας.

— Διατί; ήρώτησεν ή Μαίρη, μασώσα άκόμη τομάχιον κρέατος.

— Δέν θα φοβήσθε, άν γνωσθίη το έπεισόδιον αυτό, τον πατέρα σας...

— Ο πατέρας θα με μαλώση, ίσως, διότι έσπασα το άμάξι μου και τίποτε περισσότερον.

— Και ή υπόληψις σας;

— Πώς; ή υπόληψις μου; Μήπως δέν είμαι καθώς όλα τά κορίτσια των Ήνωμένων Πολιτειών, έλευθέρα άκει, όπου θέλω; Κίνεις δέν άνακατεύεται εις αυτό; αυτό άφορξ έμε και μόνην. Σεις δέν ειπθε εις εθγενής και τιμίας άνθρωπος; Ειπέτε μου: έχω να φοβηθώ τίποτε από την συντροφιά σας;

— Οϋδέν, δεσποινίς Λόουελ, σās βεβαιώ. Σās αγαπώ τόσον, ώστε μου έμπνέετε σεθασμόν.

— Πώς! τόσον γρήγορα μ' αγαπήσατε; ήρώτησεν έκείνη, παρατηρούσα τον νέον με όλοστρόγγυλα μάτια.

— Διατί; άμφιβάλλετε;

— Εκείνη έγέλασε παταγωδώς και άπήνησε:

— Βεβαίως άμφιβάλλω, αφού σχεδόν δέν μ' έγνωρίσατε άκόμη καλά...

— Φρονθ, ότι σās έγνωρίσα. Σās έμελέτησα καθ' όλην την ήμέραν.

— Ειπθε, τότε, πειθ προχωρημένος από έμε, διότι εγώ, τουλάχιστον, δέν γνωρίζω τον εαυτόν μου. Έχετε δέ πολύ άδικον να μου λέτε, ότι μ' έμελετήσατε πολύ. Θαναμάζει κανείς όποιον αγαπξ και δέν ζητεί τον λόγον, το διατί και το πως. Ή, μήπως, μ' αγαπάτε κατά τον τρόπον των συμπατριωτών μου, οι όποιοι θέτουν εις την ζυγαριά, αφ' ενός μεν την κόρην με τά έλαττώματά της, εξ άλλου δέ τά προτερήματα και τά δολάρια;

— Εγώ δέν θέλω να με πάρουν δια τά πλούτη μου. Άλλως τε, αυτό είναι κακός ύπολογισμός, διότι εγώ δέν έχω ως κληρονομίαν, παρά την μικράν περιουσίαν της άποθανούσης μητρός μου. Όλα τά εκατομμύρια άνήκουν εις τον πατέρα μου και θα έχω ως προίτια μόνον το δώρον, το όποιον θα εύαρεστηθίη να μου κόμη, και τοϋτο, άν ο άρραβωνιαστικός, που θα εκλέξω, δέν θα του άπαρέσκη.

— Τά δολάρια πολύ λίγο με συγκινούν. Άν ειχα το αύτόχημα να άρέσω εις πρόσωπον συμπαθές, καθώς σεις...

— Τι θα εκόμνετε;

— Τι θα εκόμνετε;

Ο Μονταρέ δέν εύρεν άμέσως την κατάλληλον λέξιν, διά να άπαντήση.

— Θα μ' ένυμφεύεσθε; επανέλαβεν ή Μαίρη.

— Και διατί όχι;

— Θυμάσιοι άνθρωποι ειπθε σεις! Βλέπετε επί μίαν ώραν κάποιοιαν κόρην, λέγετε μαζί της τρία λόγια του άέρος: για τον καιρό, για την βροχή, καλημέρα, καλησπέρα, έπειτα... ζητείτε την χείρά της. Έπακολουθεί ή συγκατάθεσις. Ο γάμος, ή τελετή, αλλά την επαύριον οϋδεις πλέον φροντίζει δια τον άλλον. Έτσι δέν συμβαίνει σε σās;

— Μάλιστα, συνήθως.

— Λοιπόν, εδω δέν είναι έτσι. Άς ύποθέσωμεν, ότι μ' άρέσετε και ότι σās δέχομαι δια μνηστήρα; Θα μείνωμεν εν η δύο χρόνια, δια να γνωρισθοϋμε;

— Ένα χρόνο; δύο; Ιφώναξεν ο Μονταρέ: μά αυτό είναι αϊών!

— Τι θά έλέγετε, άν σās έπρότεινα δέκα έτη;

— Θα ένοούσα, ότι αυτό σημαίνει άρνησιν.

— Ναί! βλέπατε, ότι έχατε την σπουδήν και το άψίκορον της φυλής σας;

Ο Μονταρέ ήθέλησε να συνεχίση επί του θέματος αυτού την συζήτησιν. άλλ' ή Μαίρη μετέστρεψε τον λόγον ώμίλησε δ.ά την Άραβέλλαν, της όποιας έξεθείασε την καλλονήν και τας χάριτας. (άκολουθεί)

Εφθασαν εσχάτως:

Απόσταγμα φυτών δυναμπικων και χαμαιμήλου γερμανικού (δίδει όρρσιες χρυσιζούσας άνταυγίας εις την κόρην. Suc de Laitue αριθ. 8 (λευκαίνει το δέρμα και κρατεί την πούδραν). Κρέμα Αρροδίτης αριθ. 35 (εξαλείφει και τάς παλαιότερας ρικνάδας του προσώπου, και δίδει εις το δέρμα λευκότητα και βελουδίγην όψιν). Διάφορα Lotions (άπαράμιλλα δια την καθημερινήν περιποίησιν του προσώπου). Κραγιόν δια τά χείλη και τους όφθαλμούς. Έρυθρόν αριθ. 29 (δίδει εις τάς παρειάς και τά χείλη χρώμα μαγευτικόν). Έρυθρόν αριθ. 31 (παρέχει όρρσιότητα χωρίς να φαίνεται). Montonnieres. Πεταλοϋδες. Ταινίαι του μετώπου. Ταινίαι προς διαμόρφωσιν της ρινός. Διάφορα Κοσμητικά. Μπριλλαντίνα κρυσταλλωμένη, και όλα τά κατάλληλα προς διατήρησιν και άνανάσιν της γυναικίσις όρρσιότητος.

εις το ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΟΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη οδός, άσ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΚΩΝΣΤ. Γ. ΒΑΜΒΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Μετά πολλής της λύπης αγγέλλομεν τὸν θάνατον χρηστοῦ καὶ εὐπολήτου τοῦ Μακροχωρίου οἰκογενειάρχου, τοῦ Κωνσταντίνου Γ. Βαμβακοπούλου, ἀποθανόντος τὸ Σάββατον, κατόπιν ὀλιγοήμερου ἀσθενείας ἀπὸ ἐξανθηματικῶν τυφῶν, ἐν τοῖς Ἑθν. Φιλανθρ. Καταστήμασιν, ὅπου ἐνοσηλεύετο, καὶ ἀνηράγη ἀπὸ τῶν ἀγκαλιῶν τῆς προσφιλοῦς του οἰκογενείας, χωρὶς νὰ δυνηθῶσιν οὕτε αἱ ἐνδελχεῖς μέριμναι καὶ αἱ μετ' ἀφοσιώσεως περιποιήσεις αὐτῶν, οὕτε τὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης νὰ τὸν λυτρώσασιν.

Ὁ ἀείμνηστος, ἔλκων τὸ γένος ἐξ Ὑψωμαθίων, τῆς φιλοτίμου καὶ φιλομύσου ταύτης κοινότητος, ἐκ νεαρῆς ἡλικίας εἰργάσθη πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ἐπιμελῶς ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς κοινότητος ταύτης, διατελέσας καὶ εἰς ἐκ τῶν ἰδρυτῶν τοῦ φιλομύσου σωματείου «Ἑλλήνων» καὶ ἀλληλαδιαδόχως μέλος τοῦ προεδρείου, ἀναδειχθεὶς ὡς εἰς ἐκ τῶν σπουδαιότερων παραγόντων. Ὡς ἔμπορος διακρίθη διὰ τὴν ἐν ταῖς συναλλαγαῖς ἀκεραιότητα, εὐθύτητα καὶ τὴν ἄκραν τιμιότητά του, τὴν ὅποιαν, μετὰ τῶν πολλῶν ἄλλων ἀρετῶν του, ἀφίνει καὶ ὡς κληρονομίαν εἰς τὰ προσφιλῆ του τέκνα. Ὡς πολίτης διακρίνεται διὰ τὴν φιλανθρωπίαν του, παρέχων ἀφαιδῶς πρὸς τοὺς πάσχοντας καὶ δεομένους τὴν ὕλικὴν συνδρομὴν του καὶ τὴν ἠθικὴν ἐνθάρρυνσιν. Ὡς οἰκογενειάρχης, πρότυπον κυριολεκτικῶς, λατρευόμενος παρὰ τῆς οἰκογενείας του.

Συγκινητικὴ καὶ ἐπιβάλλουσα ἐγένετο τὴν ἐπιούσαν τῇ κηδείᾳ αὐτοῦ ἐν τῷ ἐν Μακροχωρίῳ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, προεξάρχοντος τοῦ θαυρ. ἁγίου Γαγγρῶν κ. Τιμοθέου, καὶ συμμετέχοντος καὶ τοῦ κλήρου τῆς ἐνορίας ἁγίου Κωνσταντίνου Ὑψωμαθίων.

Ἡ ἀκδηλωθεῖσα συμπάθεια ἀπὸ μέρους τῆς κοινότητος πρὸς τὴν ἀποφανισθεῖσαν οἰκογενεῖαν καὶ ἡ συμμετοχὴ αὐτῆς εἰς τὸ βαθύτατον πένθος τῆς, ἐμμετρώουν τὴν πρὸς τὸν μεταστάντα ἀμέριστον ἐπιμνησιν καὶ ἀγάπην. Ἐπ' ἐκκλησίᾳ λόγον κατάλληλον ἐξεφώνησεν ὁ προϊστάμενος τῆς κοινότητος Μακροχωρίου πανοσ. ἀρχιμ. Χριστοφόρος Κίσης, ἐξάρας τὸν βίον καὶ τὰς πολλαπλὰς ἀρετὰς του, καὶ οὕτως, ἐν μέσῳ τοῦ ἐπιλέκτου ἐκκλησιασματος, περιστοιχίζοντες τὸ φέρετρον αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου τὰς ταινίας καὶ λαμπάδας ἐκράτουν τὰ ἐγκριτώτερα μέλη, ἐγένετο ἡ ἀμφορὰ καὶ προσπέμφθη μέχρι τῆς τελευταίας του κατοικίας ὁ ἀείμνηστος ἀνήρ. Ἐπὶ τοῦ τάφου ὁ ἐκ τῶν ἐπιστηθίων φίλων του κ. Ἰωάννης Γ. Μαλλινόπουλος τὸν ἀπεχαιρέτησε διὰ τῆς ἐξῆς προσφωνήσεως:

Πολύκλαυστε Κωνσταντίνε!

Κατόπιν τοῦ λαμπροῦ ἐγκωμίου, τὸ ὅποιον σοὶ ἐπέλεξεν ὁ πανοσ. ἀρχιμ. Χριστοφόρος Κίσης, πᾶς ἕτερος λόγος καθίσταται περιττός· ἀλλ' ἡ ἀπὸ πολλῶν ἡτῶν συνδέουσά μας ἀκραφινῆς φιλία καὶ ἡ πρὸς σὲ βαθεῖα τῶν ἀρετῶν σου ἐκτίμησις, μετὰ ὑποχρῶσιν, ὅπως ἐπὶ τοῦ τάφου σου, ὡς ὕστατον «χαῖρε», σοὶ ἀποτεῖνω τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις:

Ἦλθες, εἶδες καὶ ἀπῆλθες, πεφιλημένε φίλε! Ἐκ τῶν τριῶν τούτων λέξεων ἐξηρητήθη ἅπας ὁ πλήρης θράσους κοινωνικός, ἐμπορικός καὶ οἰκο-

γενειακός σου βίος, χωρὶς ὅμως νὰ εὐτυχήσῃς καὶ ἴδῃς ἐκπληρούμενον ἐν παντὶ τὸν προορισμὸν σου. Ὡς μέλος τῆς κοινότητος ὑπῆρξες εἰς ἐκ τῶν καλλίστων παραγόντων, ὡς ἔμπορος εἰς ἄκραν τιμιότητα, καὶ κυρίως δημιουργοῦ τῆς φιλεργίας καὶ φιλοποιίας σου, ὡς οἰκογενειάρχης πρότυπον χρηστοῦ, ἀναγέτου καὶ εὐτυχῆς. Ἀλλὰ, δυστυχῶς, ἀλάστορα δαίμων ἐφθόντος φαίνεται, τὴν κοινωτικὴν καὶ ἐμπορικὴν σου ὑπόστασιν, τὴν οἰκογενειακὴν σου εὐτυχίαν καὶ, ἐγγύσας τὸ δηλητήριον εἰς τὴν εὐγενῆ σου ψυχὴν, ὁ ἑκατεδίκασεν εἰς τὸν σκληρὸν καὶ ἀδικὸν θάνατον, ἐν μιᾷ δὲ στιγμῇ ἐσβέσθη ἡ εὐγενῆς σου φυσιογνωμία, ὁ ἱπποτικός σου χαρακτήρ, καὶ ἤδη μακρὸν τοῦ κόσμου τούτου, τοῦ ματαίου, ἀπέρχεσαι εἰς τὴν αἰωνιότητα, ὑφίνων ὄρφανούς, λατρευτὴν σύζυγον, πεφιλημένα τέκνα, προσφιλεῖς ἀδελφούς καὶ ἀνεψιάς, καὶ προστατευμένους πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως, τῶν ὁποίων ὅλων ὄρου ἦσο τὸ χάριμα, ὁ παρήγορος ἄγγελος, ὁ προστατὴς, ὁ εὐεργέτης, ὁ ἀνεκτιμητὸς Θεσσαρός. Ἐπόισες τὸ πικρὸν ποιήριον, τοῦ ὁποίου τὸν πόνον γνωρίζουσι μόνον θεοὶ ἀπέλεσαν τιμαλφεῖς ὑπάρξεις, καὶ εἰς τὰς αἰωνίους μονάς, ὅπου ἀπέρχεται ἡ εὐγενῆς σου ψυχὴ, συγκαταλεγμένη μετὰ τῶν ἀγγέλων, ἄς δεηθῇ παρὰ τῷ Πλάστῃ, ὅπως καταπέμψῃ τὴν παρηγορίαν εἰς τοὺς τεθλιμμένους καὶ ἄς συγχωρήσῃ τοὺς ὀδκήσαντάς σε. Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀείμνηστε καὶ πεφιλημένε Κωνσταντίνε!

ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΟΛΟΛΟΛΟ

Ἡ κ. Γεωργία Νικολεΐδου ἐνέγραψε: τὴν δ. Κορηλίαν Ἀλέργη, διευθύντριαν τοῦ ἐν Βλάγκᾳ Παρθεναγωγείου.

Ἡ κ. Βαλεντίνη Α. Στεφανίδου: τὴν κ. Ἐδλαμπρίαν Γ. Γογουσοπούλου, ἰατροῦ (Πέραν).

Ἡ κ. Ἀνδρομάχη Σαυθακίου: τὴν κ. Σοφίαν Ἀποστολίδου (ἐν Γαλατῇ).

Ὁ κ. Ἰωάννης Γ. Μαλλινόπουλος, εἰς δευτέρον κατάλογον:

- τὴν δ. Ἰωάνναν Κ. Ἀνανιάδου (Πέραν),
» » Ἐλένην Δ. Θωμαΐδου (ἐν Μακρῆσι),
» » Σοφίαν Α. Χρηστίδου »

Ὁ κ. Ἰπποκράτης Κάλφης: τὴν δ. Σοφίαν Γ. Γιασημακοπούλου (ἐν Καδῆσι), » » Κλειῶν Γ. Γιασημακοπούλου »

Ὁ κ. Ἰωάννης Α. Ὁραϊόπουλος: τὴν κ. Ἐδρυδίκην Α. Ὁραϊοπούλου (ἐν Πόλει).

Ὁ κ. Δημήτριος Μ. Μελισσόπουλος, εἰς τέταρτον κατάλογον: τὸν κ. Ἀθανάσιον Μολοκάτον (Πέραν).

Ὁ κ. Στυλιανὸς Γ. Παπαδόπουλος, εἰς δευτέρον κατάλογον: τὸν κ. Ἀγάπιον Μουταφτσόπουλον (ἐν Γαλατῇ).

Ὁ κ. Συμῶν Τελλόγλου: τὸν κ. Γεώργιον Χ' Δημητριάδην (ἐν Γαλατῇ).

Ὁ κ. Μιχαὴλ Σταυρινός: τὸν κ. Ἰούλιον Μ. Πολίτην (ἐν Χάλκῃ).

Τὰ καλλίτερα κρασιά, τὰ εὐγευστότερα ρακιά, ὡς καὶ τὸ περιώνυμον ἡδύποτον: «Τριαντάφυλλον τοῦ Βοσπόρου» εἰς τὰς ἀποθήκας Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ ἐν Γαλατῇ, Θεσσαλονικίᾳ, 80-80, Τηλέφ. 1106.

Κομφαὶ κυρίαὶ καὶ δεσποινίδες, Διὰ τὰ καπέλλα τῆς ἐποχῆς προτιμῆσατε τὸ νέον κατάστημα τῆς κυρίας ΑΜΕΔΑΙΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ Πέραν, ἐναντι τοῦ Σίγγερ, ἀρ. 348. Ὅλα τὰ ἐν αὐτῷ εἶδη εἶναι τοῦ τελευταίου οὐρμου, ἢ δὲ καλαιουθησῖα ἀπαράμιλλος.

Ἀρραβῶνες. — Μετὰ χαρᾶς ἀγγέλλομεν τὴν εὐοδῶν ἄρραβῶνα, τοῦ ἀξιολόγου καὶ Νεοπολιτέμου Α. Καρατζῆ, γενικοῦ γραμματέως τῆς Ἐφορείας τῶν Ἑθνικῶν Φιλανθρ. Καταστημάτων, μετὰ τῆς σμῆνης καὶ ἐπιτάστου Β. Μαρτίου Ν. Πολιτικῆς, ταπεινῶς τὴν Κυριότητα ἐν Φαναρίῳ. Ἐν στενωπῷ κύκλῳ τὰ μνηστέρα ἐπετελέσθη ὁ πανηγύριος μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως κ. Βασιλείου. Εἰς τοὺς εὐορμώστους τοῦτο εὐχόμενος ἀπευθύνοντες τὰ ἰδιαιτέρως συγχαιρήσιμά μας μετὰ τῶν εὐχῶν ὑπὲρ ταχείας αὐτῶν οὐρανοῦ.

Θάνατοι. — Τὴν προπερασθεῖσαν ἑβδομάδα ἐξεμέτησεν ἡ γῆμα τὸ ἔξην ἐν Φαναρίῳ ὁ προσήνης καὶ μιλιχίος τῶν χαρακτήρα, γρηγορὸς δὲ καὶ ἀνάργος οἰκογενειακῆς, Νικόλαος Γ. Ἀθηναγένης. Ὁσπερὶ τῶν γραμματικῶν ἀγωνιστῆς, ἐκ τῶν σκαπανέων τῆς ἐποχῆς τῆς ἀφίερωσε τὸ σκῆδιον τοῦ βίου του εἰς τὴν διαπαιδαγωγίαν καὶ μόρφωσιν τῆς νεότητος ἐπὶ ἡμῶν περὶ τὸν εἶδον, διακρίνων διαφόρους σχολὰς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ καὶ ταῖς ἐπαρχίαις. Ἰδίως δὲ κατὰ τὴν τελευταίαν εικοσιπενταετίαν, ἀσμάτως μοχθήσας ὑπὲρ τῆς θηλείας νοολογίας ἐν Ἐπιβάταις, τῇ πατρίδι αὐτοῦ, εἰς τὰ Ἀρχιεπισκοπικὰ ἐκπαιδευτήρια, ἐξ ὧν μετὰ λύπης πρὸ τριετίας ἀπεχωρίσθη, κλονισθεὶς καὶ τότε τῆς υγείας του. Συλλυπούμενοι ἀπὸ καρδίας ταῖς οἰκείαις αὐτοῦ, εὐχόμεθα αὐτοῖς μὲν παραμυθίαν, τὴν δὲ μνήμην αὐτοῦ ἀληστον.

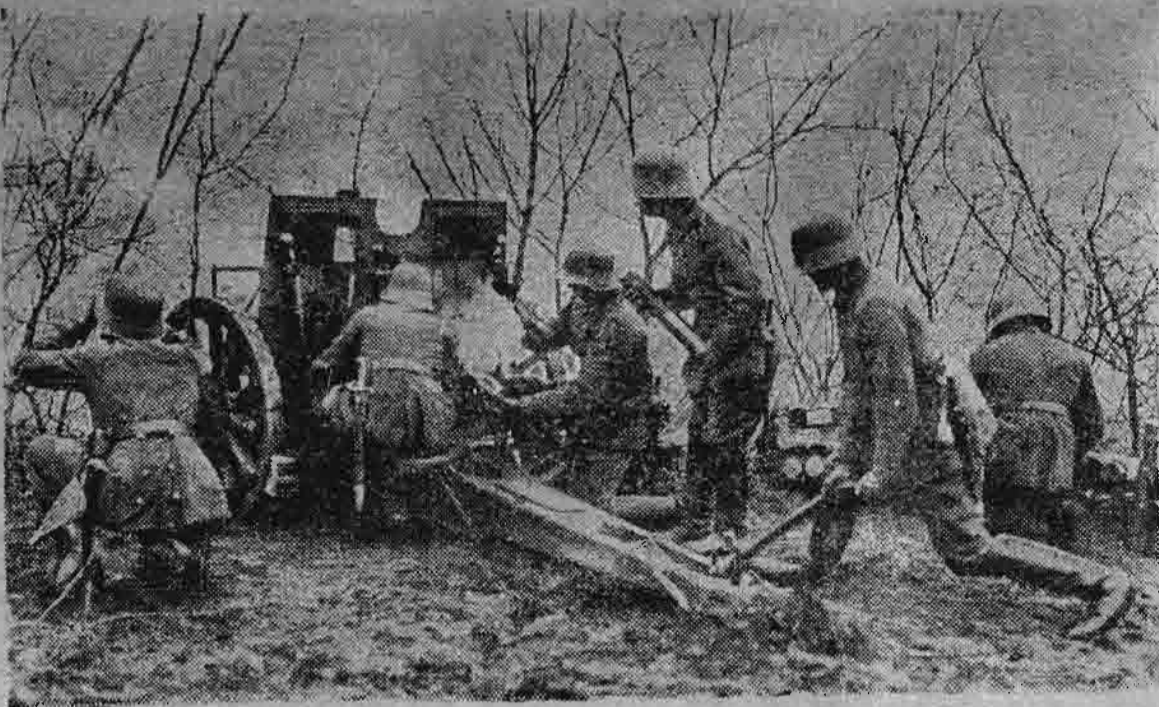
— Σκληρὰ καὶ ἀνεπανόρθωτος συμφορὰ ἐπληξε τὴν οἰκογενεῖαν τοῦ ἐν Ζογκουλδᾷ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου τοῦ σεβασμ. ἁγίου Χαλκηδόνα καὶ ἀρίστου ἡμῶν φίλου Οἰκονόμου Ἰωάννου Ζωγράφου. Ἡ μοναρχίος αὐτοῦ θυγάτηρ, τὸ χάριμα καὶ στόλισμα τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, ἡ ταῖς πᾶσι προσφιλὴς Πούλα, ὑπέκυψεν ὑπὸ τὸ ὄντονον τοῦ ἀμειλίχτου χάρου μετὰ ὀλιγοήμερον ἀσθενείαν, καθ' ἣς οὐδὲν ἰσχυσαν, οὕτε τὰ φάρμακα καὶ αἱ ἐπιστημονικαὶ γνώσεις ἀπάντων τῶν ἐν Ζογκουλδᾷ ἰατρῶν, ὑπερῖσθρῶπος, πλὴν ἀτυχῶς ματαίας, καταβλόσκων μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς προσταθείας πρὸς διάσωσιν αὐτῆς, οὕτε αἱ περιθάλψεις τῶν γονέων αὐτῆς καὶ τῆς ἰσαδέλφους ἀγαπώσης αὐτῆν οἰκοδιδασκαλίσης δ. Σμαροῦς Κ. Σαραφιανοῦ. Τὴν πάνδημον κηδείαν τῆς κακοῦτον ἀώρου ἀποτιάσης Ἀθηνεοπούλας συνάδενον ἅπας περίπου ὁ πληθυσμὸς Ζογκουλδᾶ καὶ πλείστοι ἐκ τῶν περιχώρων, ἐδηλοῦντες ἀποξ. εἰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν πρὸς τὸ ἄτομον τοῦ τῆς γενικῆς ἀγάπης καὶ ἀπειρῶν σεβασμῶν ἀπολαύοντος παρὰ τῶν ὀμογενῶν καὶ τῶν ξένων Π' Ἰωάννου Ζωγράφου καὶ τὴν εὐκρινῆ τῶν θλίψιν ἐπὶ τῷ αἴῳ θανάτῳ τῆς προσφιλοῦς θυγατρὸς του. Συλλυπούμενοι ἐγκαρδίως τοὺς οὕτωσι σκληρῶς δοκιμασθέντας γονεῖς, εὐχόμεθα αὐτοῖς τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν πρὸς μικρὰν ἀνακούφισιν ἀπὸ τῆς πληξάσης αὐτοῦ συμφορᾶς. — Κ. Θ. Σ.

Ὁρφανὰ τῆς Παναγίας ἐν Πέραν. — Ἡ Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν «Ὁ Ἅγιος Ἐλευθέριος» τοῦ Πέραν, ἀπὸ στεφάνου ἐπὶ τῆς σοροῦ τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξάνδρου Ζωγράφου παπᾶ, προσέφερεν 100 γρ. διὰ τὰ ὀρφανὰ τῆς Παναγίας, ὑπὲρ τῶν ὁποίων τόσον ἀκαματῶς ἐργάζεται ἡ δ. Νοεμῆ Ζωγράφου πασᾶ.

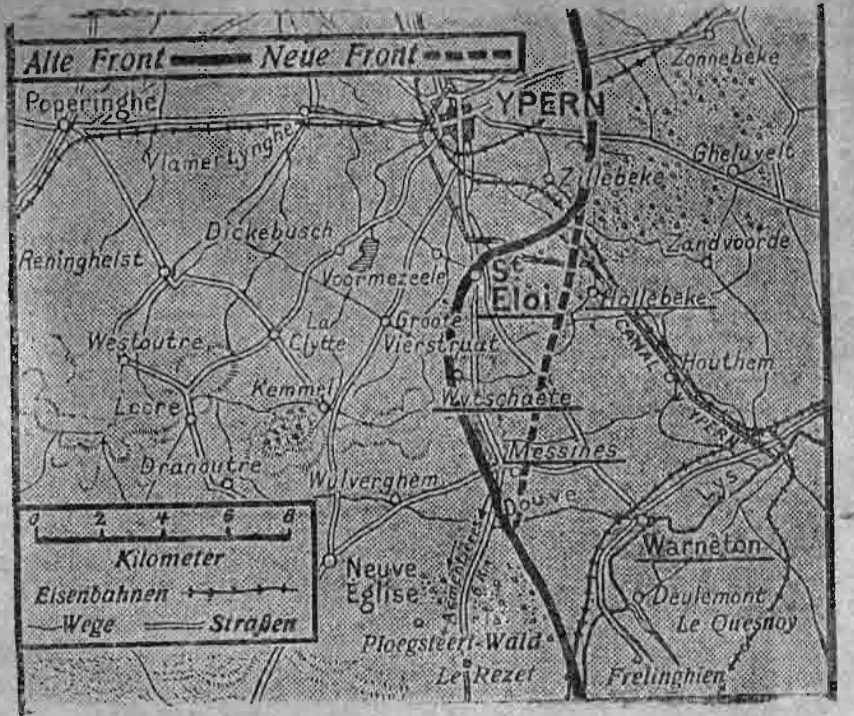
Ἄστεγα Ὁρφανὰ ἐν Πέραν. — Ἡ Διεύθυνσις τοῦ καταστήματος «Aux Galeries de Péra», ἀπὸ στεφάνου ἐπὶ τῆς σοροῦ τοῦ μακαρίτου Γεωργίου Γεωργιάδου, προσέφερε διὰ τοῦ ἁγίου Σταυρουπόλεως γρ. 100.

Συσσίτιον Βαλατᾶ. — Διὰ τῆς Μ. Ἀρχιδιακονίας προσέφερον οἱ κύριοι: Δημοσθ. Παπαδόπουλος γρ. 200, Καλλιρρόη Χρ. Κωνσταντοῦ 200, Χαρίτων Θεοδορίδης 150, Στυλ. Καλίνης μηνιαίως 100, Ἀλεξ. Χαρολαμπιδῆς 100, Προκόπ. Τσιπανλῆς 100, ἀγώνυμος 100, Ἀθαν. Δημόπουλος 100, Πέτρ. Καλαρῶνης 100 καὶ Στεφανίδης 60.

Ἐφθάσαν εἰς τὸ κατάστημα Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ Μεγάλῃ ὁδῷ Πέραν, 188, παραπλευρῶς τοῦ Τονατλιῶν, 10,000 ἑποκάμισα καὶ ζεφύρια δι' ὑποκάμισα

Γερμανοί πυροβοληταί με τὰ νέα κράνη των.

Αι νέαι ἐν Φλάνδρα ἐπιθέσεις τῶν Ἀγγλων.

» ΕΥΘΥΜΑ «

Προνόμιον.

Μεταξύ ἀληθῶν :
— Αὐτός, φίλε μου, ἀλλάζει γνώμην σὰν ὑποπάμισο.
— Ἐνα προνόμιον ἐκείνων, ποῦ ἔχουν παράδας.

Εἰς τῆς μάγισσας.

— Θέλετε, δεσποινίς, νὰ σᾶς εἰπῶ τὸ ὄνομα ἐκείνου, ποῦ ἀγαπᾶτε ;
— Ὅχι, καλέ, θέλω νὰ μάθω τὸ ὄνομα ἐκείνου, ποῦ θ' ἀγαπήσω ἐφέτος.

Ἀντίληψις.

Ἡ κόρη παίζει πιάνο.
— Ἀλλά, πατέρα, τὸ κομμάτι αὐτὸ παίζεται ἀπαλά, σιγά.
— Κτύπα σοῦ λέγω δυνατὰ, γιὰ νὰ μάθουν εἰ γείτονες, ὅτι τὸ πιάνο, ποῦ σοῦ πῆρα, εἶναι καινούριο καὶ γερό, καὶ δὲν τὸ ἀγόρασα μεταχειρισμένο !

Εἰς τὸ κακούργοδικεῖον.

Ὁ πρόεδρος.— Διὰ νὰ κλέψης, λοιπόν, κατηγορούμενος, τὸ θυμὰ σου, τὸν ἀδολοφόνητος ;
Ὁ κατηγορούμενος.— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε.
Ὁ πρόεδρος.— Καὶ μ' ὄλα ταῦτα ἠδύνασο ν' ἀρνησθῆς εἰς τὴν κλοπὴν, χωρὶς νὰ προβῆς εἰς τὴν δολοφονίαν.
Ὁ κατηγορούμενος.— Ἀδύνατον, διότι ἰφάνταζεν' ἄλλως, θὰ ἔκαρνα μὲ τὴν γνώμην σας, κύριε πρόεδρε.

Εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Εἰς ἰατρός.— Ὁ ἀρρωστικός μας βλέπω, ὅτι πηγαίνει καλλίτερα.
Ἄλλος ἰατρός.— Μά, ἀγαπητέ συνάδελφε, ὁ ἀρρωστος αὐτός δὲν εἶναι ὁ χθέςινός, ποῦ ἦτο εἰς τὸ κρεβάτι αὐτό. Ἐκεῖνος ἐπέθανε τὴν νύκτα...
Ὁ πρῶτος ἰατρός.— Δὲν πειράζει. Εἰσὶν εἰς τοὺς νοσοκόμους νὰ ἀκολουθήσουν τὴν ἴδιαν θεραπείαν.

Εὐσπλαγγνία.

— Κύριε, ἓνας πτωχός νὰ τοῦ δώσω τίποτα ;
— Βέβαια, κόρη μου, πάντοτε πρέπει νὰ δίδω. μὲν καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς. Δὸς του τὸ χαρτί, ποῦ εἶχαμε τυλίξει τὸ τυρὶ.

ΣΥΓΚΡΙΝΩΝΙΑΙ ΝΗΣΩΝ

	πρὸ μισημβρίας			
Ἐκ Πριγκήπου.....	6 80	7 30	8 80	11 —
» Χάλκης.....	6 45	7 45	8 45	11 15
Ἐξ Ἀντιγόνης.....	7 —	8 —	—	11 30
Ἐκ Πρώτης.....	7 15	8 15	—	11 45
» Καδήκιοι.....	—	—	—	—
Εἰς Γεφύραν.....	8 05	9 05	9 45	12 85

	μετὰ μισημβρίας	
Ἐκ Πριγκήπου.....	5 —	7 —
» Χάλκης.....	5 15	7 15
Ἐξ Ἀντιγόνης.....	—	7 80
Ἐκ Πρώτης.....	—	7 45
» Καδήκιοι.....	6 10	8 25
Εἰς Γεφύραν.....	6 80	8 45

	πρὸ μισημβρίας			
Ἐκ Γεφύρας.....	8 80	9 30	—	—
» Καδήκιοι.....	8 55	9 55	—	—
» Πρώτης.....	9 80	10 30	—	—
Ἐξ Ἀντιγόνης.....	9 45	10 45	—	—
Ἐκ Χάλκης.....	10 —	11 —	—	—
Εἰς Πριγκήπου.....	10 15	11 15	—	—

	μετὰ μισημβρίας			
Ἐκ Γεφύρας.....	3 —	5 —	6 —	7 —
» Καδήκιοι.....	—	—	—	—
» Πρώτης.....	8 50	5 50	6 50	—
Ἐξ Ἀντιγόνης.....	4 05	6 05	7 05	—
Ἐκ Χάλκης.....	4 20	6 20	7 20	8 —
Εἰς Πριγκήπου.....	4 35	6 35	7 35	8 15

Τὰ διὰ τοῦ σημείου • σημειούμενα ταξίδια θὰ ἐκτελῶνται μόνον τὰς Παρασκευὰς καὶ Κυριακὰς.

ΓΙΑΤΙ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕΣ...

Κάνε σὴν γυναικούλα, ποῦ παντρεύτηκες, γλύνκεις ἀληθινὰς — σὴν δοῦλα κάνε... ψεύτικας — φίλα τὴν σὰν χρόνια δέκα νὰ τὴν ἀρξίτηκες κι' ἀμα βγῆς ἔξω, κάνε... σὰν νὰ μὴ παντρεύτηκες. Σὰν πᾶς στὸ κλοῦπ, γιὰ λίγο, πᾶς πῶς πῆγες καὶ [κουρεύτηκες] κι' ἂν εἶναι τρόπος, χάσσον σὲ μιὰ κλοῦβα, ἀφοῦ... [παντρεύτηκες].
Ἄν εἶν' ἡ πεθερά σου ἀντροῦσα καὶ τῆς γένιμας, φά' τῆς καὶ μῦθο! εἶναι λογικό, γιὰ... παντρεύτηκες. Περὶ μὲ ἀμάξι κάποιος κ' ἡ συμβία σου...! [λαθεύτηκες] ἦ... μάθε νὰ λαθεύσαι, ἐπειδὴ... παντρεύτηκες. Βεῆκες σὲ φίλον σπῆτι τὸν κοροῦ τῆς; Τι μπροδύτηκες; Σκέψου σὰν... σὺζυγος καὶ πάρ' ὑπ' ὄφρι πῶς... [παντρεύτηκες].
Συπᾶς σὴς τρεῖς κι' ἀλλάζεις τὸ μωρὸ! Παρα- [ξενεύτηκες] Στοχάσου, πῶς γιὰ νὰ χορτάσης ὕπνο δὲν παντρεύτηκες. Εἶδες πέντ' ἐξ λογαριασμοῦ πακέτιτο κι' ἀγριεύτηκες; Μὰ πλέρωσ', ἀδελφί! Τι διάολο! γιὰτι παντρεύτηκες; Τέλος, ἀφοῦ χρεώθηκες, πολλήθηκες, ἐσοδύτηκες, πέθανες; Στὸν παράδεισο θὰ πᾶς, γιὰτι... παντρεύ- [τήκες].

Ο ΠΑΝΤΡΕΜΜΕΝΟΣ

Γνήσιοι οἶνοι καὶ οἶνοκενυματώδη ποτὰ, προελευσάως Γανοχώρων, εἰς τιμὰς συγκραταβατικὰς, εὐρίσκονται εἰς τὸς φημισμένους ἀποθήκας

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ ΦΩΚΙΔΟΥ

ἐν Γαλατῇ, Φερμεντζιλίε, 102.

Ὅποιος θέλει τὴν ὕγιαν του, εἰς τὰ προτιμήση.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' ἑκάστην εἰς τὴν κατοικίαν του : Μπέγιογλου, Μπουγιόνη Παρμὰν Καποῦ, ὁδὸς Δελαμιζή, ἀρ. 7. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τῆς χειρομαντικῆς του δυνάμειος κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ παρόντα, νὰ προῖδῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταβάλλῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευομένων αὐτόν. Ἡ χειρομαντία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἐπιστημῶν, ἐπικυροῦται ἀπὸ τὴν ῥογὴν τῶν αἰώνων. Πρὸς διεκρίσεισιν τῆς ἱκανότητος τοῦ ὡς ἄνω χειρομαντίου, ἀποταθῆτι ἐπαλ' ἀπὸς αὐτόν.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Μ. Φ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ Α. Γ. ΜΟΛΦΕΣΗ
ἐν Γαλατῇ, Ὁμὲρ Ἀμπιτ χάν, 14—15,
ἀγοράζει καὶ πωλεῖ εἰς τὰς τρεχούσας τιμὰς τῆς ἡμέρας ὄλα τὰ εἶδη τῶν χειρογράφων, ἐξαργυρώνει τεκομερίδια λήξαντα καὶ ἐξελέγχει ὄλας τὰς κληρώσεις τῶν λαχειφόρων δημολογίων.
Τηλέφωνον : Μπέγιογλου, 1912.